νοίξη τὴν 1ην Σεπτεμβρίου. Τὰ γραφεῖά της εὑρίσκονται προσωρινῶς εἰς τὴν ὁδὸν Σωκράτους 55. Διὰ πᾶσαν ἔγγραφον αἴτησιν ἀπευθυντέον πρὸς τὸν κ. Γεώργιον Μεταξᾶν, διευθυντὴν τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς, ὁδὸς Σωκράτους 55, εἰς Ἀθήνας.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα : *Νεράϊδα τῆς Λίμνης* κ. (Μ.Ζ.) *Λευκὸν Ρόδον*, κ. (!;) *Παραδείσιον Πτηνόν*, α. (Ν.Ζ.) *Παπουτσωμένος Γάτος*, α. (Η.Π.) *Παπατρέχας*, α. *Ναυτόπουλο τοῦ Νείλου*, α. (Α=;) *Μέλλων Ἀρχιτέκτων*, α. (Γ.Σ.) ***Κλάδος Κοτίνου***, α. (Κ.Κ.) ***Κλάδος Ἐλαίας***, α. (++) *Μέλισσα τοῦ Ὑμηττοῦ*, κ. (Μ.Σ.) ***Ἐθνικὴ Σημαία***, κ. (Ι.Κ.) ***Ἑλληνὶς τοῦ Βορρᾶ***, κ. (00) *Γέφυρα τοῦ Νείλου*, κ. ***Ἄνθος τῆς Ἀρετῆς***, κ. ***Ἑλλήσποντος***, α. (Κ.Τ.) *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον* α. (Α.Α.) *Διαβολάκι τοῦ Καΐρου*, α. *Βόρειος Ὠκεανός*, α. (Σ.Τ.) *Βόρειος Πόλος*, α. (Φ.Κ.) ***Ἀντίο Μαστέλο***, α. (Ε.Α.) ***Ἔνδοξον Σοῦλι***, α. (Μ.Π.) ***Ἔναστρος Οὐρανός***, α. (Φ.Δ.) ***Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν***, κ. (Τ.Α.) *Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ*, κ. (Σ.Π.) *Διόνυσος*, α. (+;) *Βοσκοπούλα* κ. (Κ.Κ.) *Γιάννης Ἀγιάννης*, α *Βοσκὸς τῆς Ἐρήμου* α. *Ἀποπτᾶσα Ἐλπίς*, κ. (!;+) *Ἀπολεσθεὶς Παράδεισος*, α. *Δακρύβρεκτος Κρητικὴ Σημαία* κ. (Π.Ζ.) *Δάφνης Κλωνάρι*, κ.

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων : *Ἠχὼ τῆς Καρδίας*, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἠχὼ τῆς Λίμνης* (καλὰ ὅλα· νὰ ἤξευρα ὅμως μελετᾶς καὶ κανένα μάθημα τώρα τὰς διακοπάς;) *Δάκρυ Ὑποδούλου Ἕλληνος* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἄγκυραν τῆς Ἐλπίδος* (χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν αἱ ἱστορίαι μου· τὸ τετράδιον τῶν Μ. Μυστικῶν σοῦ τὸ ἔστειλα τὴν 6 Ἰουνίου·) ***Ἀγγελικὴν Α.*** καὶ ***Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*** (ἔλαβα τὸ δελτάριον καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ ποῦ δὲν ξεγνᾶτε τὴν παλαιάν σας φίλην·) ***Λόφον τοῦ Γάνου*** (ἐλήφθη·) ***Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας*** (εὔχομαι περαστικά, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις·) ***Ἀνδριάντα Παλαιολόγου*** (σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου καὶ τὰ φυλλάδια ποῦ ἐζήτησες· εὖγε ποῦ ἀναλαμβάνεις μὲ τόσην χαρὰν ἐργασίαν πλησίον τοῦ πατρός σου· ἆ, εἶνε πολὺ εὐτυχῆ τὰ παιδιὰ ποῦ εἰμποροῦν νὰ βοηθοῦν τοὺς γονεῖς των!) *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (κ' ἐδῶ ἐδρόσισεν ὀλίγον ὁ καιρὸς μετὰ μίαν βροχήν·) εἶδες τί ὡραία ποῦ εἶνε ἡ «Σφίγξ τῶν Πάγων» τοῦ Βέρν, ποῦ ἐδημοσίευσα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898; καὶ πολὺ ἐπίκαιρος τώρα μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πόλου·) ***Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*** (στέλνε μου, καὶ ὡς βλέπεις, κάπου-κάπου τὰ δημοσιεύω·) ***Μίαν τῶν Χαρίτων*** (ἡ ἐπιθυμία σου ἔγινε· ἀλήθεια τί ὡραῖος ποῦ θὰ εἶνε τώρα ὁ Νεῖλος·) ***Ξενιτεμένο Πουλὶ*** (ἡ ἀπάντησίς σου ἐλήφθη ἐγκαίρως· ἔ, εἴμεθα καὶ τόσο μακρυά! μόλις προχθὲς ἔλαβα τὸ γράμμα σου μὲ τὰς ἐντυπώσεις τῆς Τριακονταετηρίδος!) ***Ποιμενικὴν Φλογέραν*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *27* ***Αὐγούστου***, θ᾽ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγου :

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ

Θαυμασία συλλογὴ ποιημάτων εἰς πολυτελέστατον τόμον.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα

ΔΡΑΧ. 3,50

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 26 Σεπτεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 12 Ὀκτωβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

389. Λεξίγριφος.

Ἓν μέλος σου μὲ τἄρθρον του
Στενώτερ' ἂν ἑνώσῃς,
Μέγαν ἀρχαῖον ποιητὴν
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῆς Ἑλλάδος

390. Συλλαβόγριφος.

Ἡ πρώτη συλλαβή μου
Ἀπαγορευτικόν,
Ἡ ἄλλη στοιχειώδη
Σοῦ δίδει φωτισμόν,
Καὶ τ' ὅλον βασιλέα
Ἐκφράζει μυθικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρικτοῦ Ναυαγίου

391. Μεταγραμματισμός.

Ἂν ὁ λύτης δυνηθῇ
Βῆτα εἰς φῖ νὰ μεταβάλῃ,
Ἀπὸ κάποιον ποταμὸν
Ἕνα φεῖδι θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας

392. Αἴνιγμα.

Ἄσπρο εἶνε σὰν τυρί,
Καὶ τυρὶ δὲν εἶνε
Βόσκει καὶ στὸν ποταμό,
Ψάρι ὅμως δὲν εἶνε.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καμάρι τῆς Μάννας

393. Ἀστήρ.

```
*       *       *
  *     *     *
    *   *   *
      * * *
* * * * Ρ * * * *
      * * *
    *   *   *
  *     *     *
*       *       *
```

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε ν' ἀναγινώσκεται: καθέτως διάσημος ἀρχαία Βασίλισσα· ὁριζοντίως ἀρχαῖος στρατηγός· διαγωνίως δὲ θαλάσσιον φυσικὸν φαινόμενον καὶ χώρα γνωστὴ ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἐλπίδος

394. Πρόβλημα.

— Πόσω χρονῶν εἶνε, Μπάρμπα-Πᾶνο, ἡ γυναῖκά σου;

— Δὲν ξέρω καλά... ξέρω ὅμως πῶς ἐγὼ ἔχω τὰ διπλᾶ χρόνια τοῦ γυιοῦ μου, ποῦ στὰ 1900 κληρώθηκε στρατιώτης.

— Τί σχέσι ἔχει αὐτό;

— Στάσου νὰ ἰδῇς! Ξέρω ἀκόμα πῶς ἡ γυναῖκά μου περνάει τὸ γυιό μου τὰ *διπλᾶ* ἐκείνων ποῦ περνῶ ἐγὼ αὐτήν. Ἐνόησες τώρα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆᾶ

395—399 Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ *δύο* συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

νή, Ἴος, οὗ, οἷον, οὗς.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Νικολαΐδου

400. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας, καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν τρομερὸν ἑρπετόν:

1, Ἀρχαῖος θεός· 2, Πόλις τῆς Σικελίας· 3, Ρωμαῖος συνωμότης· 4, Μέγας ἰχθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Ἰδεώδους

401. Φωνηεντόλιπον.

ρχσθ-μθν ρχν-πστσ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἰδεώδους

402. Γρῖφος.

```
    I                    I
 I  ΔΑ  I            I      I
I   OT    I  Ἰούδ...  I   ΔΑ    I
 I      I            I      I
    I                    I
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 32.

318. Κίσσαβος (Κίς. Σαῦος.)—319. Ποιμὴν (Πῖ, μήν.)—320. Ρέα-ἔαρ.—321. Μαργαρίτης-μαργαρίτα.

322. ΧΑΙ-ΡΩ-ΝΕΙ-Α
ΡΩ-ΜΥ-ΛΟΣ
ΝΕΙ-ΛΟΣ
Α

323. ΛΕΩΝΙΔΑΣ (ἕως, ὄνια, Νέδων, Ἴων, Δίων, ἄνω, σία.)—324. ΑΙΝΕΙΑΣ — ΑΠΟΛΛΩΝ (Ἀφή, ἽΠπος, ΝαΟς, ΕὐκΛείδης, ἸοβόΛος, ἈνοίγΩ, ΣτράβωΝ.—235. Ἀποδίδετε ὑπηρεσίαν τοῖς πτωχοῖς.—*Τοῖς ἀνοήτοις ἁρμόζει περιφρόνησις* (τὶς ἄνω εἶτ' εἰς ἀρ-μοζ' ὑπὲρ ἰφρον εἰς εἰς)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στῖχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.

Ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ *Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος*, *Παλλάδος* καὶ *Ξανθῆς Ἀλεξανδρινῆς*. Διεύθυνσις: Διομήδην Α. Τσακίρην, Ἡράκλειον (Κρήτης). *(Θ, 293)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. E. Hudaverdoglou, rue Kyrillos, Kadi-keuy, Constantinople. *(Θ,294)*

Δεσποινὶς πτυχιοῦχος τῆς Βιέννης εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, γνωρίζουσα δὲ ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς τὴν Γαλλικήν, Ἀγγλικὴν καὶ Γερμανικήν, ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκάλου ἢ dame de compagnie. *(Θ,295)*

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Φαίδωνος

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Ἕκαστον δρ. 3.

Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. 10.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,10

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 16ος — *Ἐν Ἀθήναις, 5 Σεπτεμβρίου 1909* — *Ἔτος 31ον.— Ἀριθ. 40*

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ E. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. *(Συνέχεια)*

Ἤρχισαν νὰ λογαριάζουν τὰ ἔξοδα τῆς ἡμέρας.

Τὰ δύο κοτόπουλα εἶχαν στοιχίσῃ εἰκοσιτέσσαρα φράγκα, τὸ ζαμπόνι δεκαοκτώ, τὸ παστίτσιο δώδεκα, τὰ ψωμάκια ἕνα καὶ πενῆντα,—καὶ δεκαπέντε ἀκόμη φράγκα ποῦ εἶχε δώσῃ τὸ πρωῒ τῆς Ἀναστασίας, ἔκαμναν τὸ ὅλον ἑβδομῆντα φράγκα καὶ πενῆντα λεπτά!

Ἐπλήρωσε τὸν Ἀντώνην, ὁ ὁποῖος εἶχε βάλῃ τὸ ὑπόλοιπον ἀπὸ τὴν τσέπην του, καὶ εἶπε στενάζων:

— Τόσα λεπτὰ γιὰ ἕνα γεῦμα ποῦ ἦταν ἀποτυχία!

— Μὰ ἐπερίσσεψαν κηόλα...

— Ναί, ἔμειναν οἱ σκελετοὶ τῶν πουλιῶν καὶ τὸ κόκκαλο τοῦ ζαμπονιοῦ! Γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ σούπα μὲ δυὸ λίτρες ἀκόμη βωδινό. Ὡραῖα περισσεύματα!...

— Ἔπρεπε, κύριε, νὰ τοὺς πᾶτε νὰ γευματίσουν στὸ ξενοδοχεῖο. Τρία φράγκα ὁ ἄνθρωπος, κ' ἐτελείονε!

— Καὶ πῶς θὰ τὸ δικαιολογοῦσα αὐτὸ στοὺς Κορπανώφ;

— Θὰ τοὺς ἐλέγατε πῶς στὸ Παρίσι εἶνε συνήθεια νὰ τρώγῃ κανεὶς ὅπου βρεθῇ, γιὰ νὰ χάνῃ λιγώτερο καιρό.

— Ἀλήθεια.

— Ἔτσι νὰ κάνετε κάπου-κάπου. Τὸ μεσημέρι παραδείγματος χάριν. Θὰ ἦταν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ποικιλία...

— Φοβᾶμαι μὴν ἐξεγερθῇ ἡ Ἀναστασία.

— Ἆ, μπᾶ! θὰ τῆς σφυρίξω πῶς αὐτὸ γίνεται, γιὰ νὰ ἔχῃ καιρὸ νὰ ἐπιμελῆται καλλίτερα τὸ βραδυνὸ γεῦμα.

— Καλὴ ἰδέα! Σφύριξέ της ὅμως καὶ νὰ σωπαίνῃ! ἐπέμεινεν ὁ Αὔγουστος, ἐπαναλαμβάνων τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο κίνημα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τοὺς Κορπανὼφ νὰ νομίσουν, ὅτι ὁ ἐξάδελφός των ἦτο ὀρφανὸς καὶ παντέρημος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τὴν ἐπαύριον, τὸ βράδυ, μόλις ἀνέβη εἰς τὴν καμαρούλαν τῆς σοφίτας ὅπου ἐκοιμᾶτο, ὁ Ἀντώνης ἐκάθησε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν κ. Δυμπουᾶ, καθ' ἣν ὑπόσχεσιν τῷ εἶχε δώσῃ.

Μὲ τὴν πένναν εἰς τὸ χέρι, ἐνώπιον φύλλου χάρτου λευκοῦ, συλλογίζεται... Ἀπὸ ποῦ νἀρχίσῃ;..Μπᾶ! φθάνει μόνον νὰ τὰ γράψῃ ὅλα.

Καὶ ἤρχισε κἐτελείωσε τὸ γράμμα οὕτω:

«Κύριε,

«Ἐγύρισαν στὰς ἑπτά, ἀκριβῶς τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Ἡ Ἀναστασία εἶχε στολίσῃ τὸ τραπέζι. Ἔβαλε τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο *σμὲν-ντὲ-τάμπλ*, τὸ τελευταῖον ποῦ ἐκέντησεν ἡ δεσποινὶς Ἐδίθ. Ἄνθη μόνον δέκα φράγκων. Καὶ ἀκόμη, ἕνα μπουκέτο «μενεξέδες τοῦ Τσάρου» μπροστὰ στὸ πιάτο τῆς κυρίας Κορπανώφ.

«Ὁ μικρὸς ἔπιπτε συχνά, γλυστρῶν εἰς τὴν ἄσφαλτον...» (Σελ. 326, στ. γ'.)

«Ὅσο γιὰ τὸ *μενού*, πρώτης τάξεως: Σοῦπα ρωσσική, ψάρι μαγιονέζα, φιλέτο μὲ τρούφφες, μανιτάρια σάλτσα, φασιανὸς ψητός, παγωτὸ βερύκοκο, καὶ πάει λέοντας. Οὔτε τραπέζι γάμου!

«Ὁ κ. Αὔγουστος δὲν ἐφαίνετο πολὺ χαρούμενος, ἐξ αἰτίας τῶν ἐξόδων. Ἀλλ' ἀφότου ἔμαθεν ἡ Ἀναστασία ὅτι ἡ οἰκογένεια Κορπανὼφ εἶνε ἀπὸ τὴ Ρωσσία, δὲν κρατιέται πιά! Στὴν παραμικρὴ παρατήρησι, φοβερίζει πῶς θὰ φύγῃ. Τί τραβοῦμε καὶ μ' αὐτή!..

«Εἶνε ὀκτὼ ὅλοι τους. Τὸ σπίτι ἐγέμισε. Καὶ κάτι ὀνόματα!; Πρώτη φορὰ τἀκούω στὴ ζωή μου. Ὅταν ὁ πατέρας φωνάζῃ κανένα παιδὶ μὲ τὄνομά του, νομίζει κανεὶς πῶς φτερνίζεται. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, χθές, ἐκεῖ ποῦ μοῦ ἔλεγε τὰ ὀνόματά των, γιὰ νὰ μάθω νὰ τὰ ξεχωρίζω, δύο τρεῖς φορὲς τοῦ εἶπα: «Μὲ τὶς ὑγεῖες σας!»

«Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία εἶνε πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι, καθόλου ὑπερήφανοι. Ἡ οἰκογένεια ποῦ κατοικεῖ στὸ δεύτερο, καθὼς μοῦ εἶπε ἡ καμαριέρα, ἔχει τὴν ἰδέα πῶς εἶνε Μουζίκοι, σὰ νὰ λέμε χωριάτες. Μὰ ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.

«Ἀπὸ τὸν τρόπο ποῦ μοῦ μιλοῦν καὶ ἀπὸ τὸ ὕφος των, νομίζω μᾶλλον πῶς εἶνε σὰν κάτι δικούς σας εὐπόρους κτηματίας ποῦ καλλιεργοῦν τὰ κτήματά των μόνοι των. Τὰ ἕξη παιδιά των τοὺς ὁμοιάζουν. Πολὺ εὐγενικὰ τὰ καϋμενάκια. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ ζαλίζουν τὸν κ. Αὔγουστον καὶ νὰ τοῦ στοιχίζουν ἀκριβά.

«Τίποτε νεώτερον, κύριέ μου. Καὶ μένω μετὰ σεβασμοῦ ὁ ἀφοσιωμένος ὑπηρέτης σας

«ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΛΑΡΟΥΣΤΩ»

Ἐνῷ ὁ καλὸς Ἀντώνης συνέτασσε τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν μὲ πολὺν κόπον καὶ ἀρκετὰς ἀνορθογραφίας, ὁ Αὔγουστος, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταφέρῃ τὸ γραφεῖόν του εἰς τὸ νέον του δωμάτιον, ἤνοιγε τὸ μυστικὸν συρτάρι καὶ ἔβγαζεν ἀπὸ μέσα στενάζων ἕνα κουμπαρᾶν, ὁ ὁποῖος εἶχε σχῆμα ψαριοῦ.

Ἐκεῖ μέσα ἔρριπτεν, ἐπὶ τρία ἤδη ὁλόκληρα ἔτη, τὰ χρυσᾶ εἰκοσάφραγκα ποῦ τοῦ ἔδιδε κάθε τόσον ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος, θέλων νὰ τὸν συνειθίσῃ εἰς τὴν διαχείρισιν χρημάτων, εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ εἰς τὴν τάξιν εἶχεν ἀφίσῃ εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ εἰς τὴν φροντίδα του τὸ εἰσόδημα ἑνὸς μικροῦ ἀγροῦ.

Τὸ ἐτήσιον αὐτὸ εἰσόδημα συνεπροσοῦτο περίπου εἰς χίλια πεντακόσια φράγκα. Μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἀπαραιτήτων ἐξόδων, διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀγροῦ, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν καὶ μεγάλα, τὸ ὑπόλοιπον ἀνῆκεν εἰς τὸν Αὔγουστον.

Ὁ κ. Δυμπουᾶ τὸν εἶχεν ἐξουσιοδοτήσῃ νὰ διαχειρίζεται τὰ χρήματα αὐτὰ ὅπως ἤθελεν. Ἐπεφύλαξε μόνον δι' ἑαυτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλέγχου, τοῦτο δὲ ὑπεχρέονε τὸν Αὔγουστον νὰ καταγράφῃ τὰ ἔξοδά του ἐπιμελῶς καὶ νὰ κρατῇ τοὺς λογαριασμούς του ἐν τάξει.

«Δὲν ἐγγυῶμαι...» (Σελ. 326, στ. β'.)

Τὸ βιβλίον τῶν ἐξόδων, μέχρι τῶν τελευταίων αὐτῶν ἡμερῶν, παρουσίαζεν ἄθροισμα χιλίων ἐνεακοσίων ὀγδοήκοντα φράγκων εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν. Ἐλογάριαζε λοιπὸν ὁ Αὔγουστος ὅτι δυόμισυ περίπου χιλιάδες φράγκα θὰ ἐπερίμεναν, φυλακισμένα εἰς τὴν ἑκ πορσελάνης ἐκείνην θήκην, τὴν ὥραν καθ' ἣν θὰ περιήρχοντο εἰς χεῖρας τοῦ κατασκευαστοῦ αὐτοκινήτων...

Μὲ νευρικὴν κίνημα, ὁ Αὔγουστος ἔσπασε τὸν κουμπαρᾶν.

Τὰ χρυσᾶ νομίσματα ἐξεχύθησαν ἐπὶ τοῦ γραφείου του μὲ μελαγχολικὸν κροταλισμόν...

Κατεγίνετο ἀκόμη νὰ τὰ μετρᾷ, ὅταν ἐκτύπησαν τὴν θύρα του. Ἡ ὥρα δώδεκα καὶ μισή. Ποῖος ἀγρυπνοῦσε τόσον ἀργά;...

Ἡ Ἀναστασία παρουσιάσθη μὲ τὴν ποδιάν της, γελαστή, χαρούμενη.

— Πῶς; ἀκόμη δὲν ἐκοιμήθηκες, καϊμένη;...

— Ἄ, ἐγὼ ὅταν μὰρέσουν οἱ ἄνθρωποι, δὲ λογαριάζω κόπο. Ἐλπίζω ὅτι ὁ κύριος εἶνε εὐχαριστημένος.

— Ἀπὸ τὸ σημερινό σου γεῦμα; θὰ ἤμουν πολὺ δύσκολος ἂν δὲν τὸ εὕρισκα ἐξοχο. Μόνον τὰ ἔξοδα μὲ τρομάζουν.

Ἐκείνη ὕψωσε τοὺς ὤμους μὲ περιφρόνησιν.

— Ὡραῖα δουλειά, εἶπεν. Οἱ Ρῶσσοι ἐκερνοῦσαν τὸν ξάδελφό μου καὶ τὴν παρέα του ὅλῳ καὶ σαμπάνια, μὲ τόση ἀφθονία σὰ νὰ ἦταν νεράκι καθαρό· καὶ τώρα ὁ κύριος θὰ φιλαργυρευθῇ;

Καὶ προσέθεσε σοβαρῶς:

— Φιλοτιμία!

— Πῶς εἶπες; ἠρώτησεν ὁ Αὔγουστος ἕτοιμος νὰ τὴν ἀποπάρῃ.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν φράσιν της, ἡ Ἀναστασία ἄπλωσε τὸ χέρι.

Ὁ νεαρὸς οἰκοδεσπότης ἤρχιζε νὰ ἐνοῇ τὴν σημασίαν αὐτοῦ τοῦ κινήματος. Ἠσθάνθη μικρὸν δυσάρεστον φρικίασιν κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς του στήλης. Καὶ χωρὶς νὰναμείνῃ τὸ ἀναπόφευκτον: «Μοῦ δίνετε, κύριε, λεπτά;»

— Τὰ τελείωσες κηόλα; ἠρώτησε.

— Τώρα πιά; ἔμεινα καὶ χρέος· χρωστῶ δεκαπέντε φράγκα στὸ ζαχαροπλαστεῖο.

Ὁ Αὔγουστος οὔτε κἂν ἐσκέφθη νὰ συζητήσῃ. Ἡ ἀπόφασίς του εἶχε γίνῃ, ὁ κουμπαρᾶς εἶχε σπάσῃ, τὸ ὄνειρόν του εἶχεν ἐξανεμωθῇ· πρὸς τί νὰντιστέκεται ἀκόμη ἐναντίον τοῦ μοιραίου;

Καὶ ἔδωσε πέντε εἰκοσάφραγκα, λέγων ὅτι αὐτὰ ἔπρεπε νὰρκέσουν διὰ τὸ πρόγευμα καὶ τὸ γεῦμα.

— Δὲν ἐγγυῶμαι, ἀπεκρίθη ἡ ἐλευθερόστομος μαγείρισσα. Ὁ κύριος λησμονεῖ καὶ τὸ πρωϊνό: δέκα πλακίτσες τσοκολάτα πρώτης ποιότητος· δύο λίτρες γάλα σφραγισμένο· δύο ντουζίνες τσουρέκια: τὸ ὅλον φράγκα ἐννέα.

— Μαζέττα!

— Ἂν ὁ κύριος νομίζῃ πῶς ἄλλη θὰ τὰ ἔβγαζε πέρα μὲ λιγώτερα χρήματα, εὐχαρίστως τῆς παραχωρῶ τὴ θέσι μου.

— Μὴ μὲ σκοτίζῃς, σὲ παρακαλῶ! Ὁρίστε ἄλλα εἴκοσι φράγκα.

— Κ' ἕνα ἄλλο. Ἂν θὰ πάρετε μαζί σας τὸν Ἀντώνη, κάποιος θὰ μοῦ χρειασθῇ τὸ πρωΐ. Νὰ πάρω ἄνθρωπο;

— Κάμε ὅ,τι θέλεις, καὶ ὅπως ξεύρεις.

— Τότε θὰ μείνετε εὐχαριστημένος.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε! ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτόν, φυλάττων καὶ διπλοκλειδόνων τὸ ὑπόλοιπον τῆς μικρᾶς του περιουσίας.

Μόνος, ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ γραφείου του κ' ἐσυλλογίζετο:

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας συνέβη κάτι σπουδαῖον. Ὁ κύριος Κορπανὼφ εἶχε στείλῃ τηλεγράφημα εἰς τὴν Ρωσσίαν. Καὶ ἤλπιζε νὰ ἔχῃ ἀπάντησιν τὴν ἑπομένην, διότι ἡ ἀπάντησις αὐτὴ εἶχε πρῶτα ἀνάγκην μερικῶν ἐρευνῶν.

Ἤγνοει τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς προμνάμης του... διότι, λογαριάσαντες ὁ Αὔγουστος καὶ αὐτός, εὗρον ὅτι δύο γενεαὶ προγόνων ἐχώριζαν τὸν Βλαδίμηρον ἀπὸ τὴν μετανάστιδα.

Ἡ φίλη των, ἡ δεσποινὶς Μυρλαί, ἡ γαλλὶς διδασκάλισσα, παρεκλήθη νὰ κάμῃ τὰς ἐρεύνας.

Ὁ Αὔγουστος δὲν ἀμφέβαλλε διόλου διὰ τὸ ἀποτέλεσμα: Θὰ ἦτο καταστροφή. Καὶ ἰδοὺ ποῖον πρόβλημα τὸν ἀπησχόλει τώρα: Ἅμα ὡς ἡ συγγένεια Δυμπουᾶ-Κορπανὼφ ἀπεκαλύπτετο φαντασική, ὤφειλε νὰ κρατήσῃ τοὺς ξένους του ἢ νὰ τοὺς ἀφίσῃ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι;

Τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας τῷ ὑπηγόρευεν:

— Ἀφισέ τους νὰ πᾶνε στὸ καλό, νὰ γλυτώσῃς τὰ ἔξοδα· τὸ κάτω-κάτω τί σ' ἐνδιαφέρουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;

Ἀλλ' ἡ ἔμφυτος χρηστότης τὸν συνεβούλευε διαφορετικά:

— Τί θὰ ἔκαμνεν ὁ μπαμπᾶς εἰς τὴν θέσιν μου;.. Βεβαίως δὲν θὰ εὑρίσκετο σὲ τέτοια θέσι ποτέ· ἀλλ' ἂν εὑρίσκετο;.. Ἐπιτέλους ἐγὼ τοὺς ἔκαμα νὰ ἔλθουν τοὺς καλοὺς αὐτοὺς Κορπανώφ, καὶ κατὰ συνέπειαν ὀφείλω νὰ τοὺς φιλοξενήσω. Δὲν θὰ τὸ κουνήσουν ἀπὸ ἐδῶ! Τί διάβολο, πάντα θὰ μείνουν ἀρκετὰ χρήματα διὰ νἀγοράσω τουλάχιστον ἕνα τρίκυκλον μὲ πετρέλαιον.

Ἡ ἑπομένη ἡμέρα διῆλθε μὲ διασκεδάσεις οἰκονομικάς: ἐπίσκεψις εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Κλουνύ, περίπατος εἰς τὸν Βοτανικὸν κῆπον, κτλ.

Οὔτε ἐπεισόδια, οὔτε περιπέτειαι. Μόνον ὁ μικρὸς Κύριλλος, — ὁ Κὺρ Λώς, καθὼς τὸν ἔλεγεν ὁ Ἀντώνης, — ἔπιπτε κάθε τόσον γλυστρῶν εἰς τὴν ἄσφαλτον τῶν παρισινῶν δρόμων.

Ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος εἶχε συμπαθήσῃ πολὺ τὸ χαριτωμένον ἀγοράκι, τὸ ἐλυπήθη καὶ τὸ ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἔννοια σου ἐσύ, χρυσό μου, καὶ αὔριο δὲ θὰ ξαναπέσῃς, τῷ εἶπεν εἰς τὸν γυρισμόν. Θὰ περπατῇς γερὰ σὰν μεγάλος, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Ἔχω τὸ σχέδιό μου.

— Καλά, *Ντών*, ἀπεκρίθη ὁ Κὺρ Λὼς εὐχαριστημένος· διότι εἶχε βαρυνθῇ καὶ αὐτὸς τὰ πολλὰ πεσίματα, καὶ εἰς τὸ τελευταῖον μάλιστα ἔκλαυσεν, ἐνῷ δὲν ἔκλαιε ποτέ.

— Δὲν εἶνε διασκέδασις αὐτή, νὰ κάθεται κανεὶς ὅλῳ χάμω! ἐμουρμούρισεν ἀκόμη.

Τὸ σχέδιον τοῦ Ἀντώνη ἦτο νὰ βγάλῃ ἁπλούστατα τὰ καρφιὰ ἀπὸ τὰ ὑποδηματάκια τοῦ Κυρίλλου.

Ὁ Βλαδίμηρος Κορπανὼφ ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ τηλεγράφημά του κατὰ τὸ γεῦμα.

Ἔλεγεν:

«Οὐδεμία ἀνακάλυψις. Ἔγγραφα φέρουν ἴχνη πυρκαϊᾶς. Πολλὰ λείπουν. Καθέκαστα ταχυδρομικῶς. Χαιρετισμούς.—*Ἀνριέτ*».

— Δὲν ἐπροχωρήσαμεν οὔτε βῆμα, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς Βλαδίμηρος, διαβιβάζων τὸ τηλεγράφημα ἄνωθεν τῆς τραπέζης πρὸς τὸν Αὔγουστον.

Τὸ ἀνέγνωσε, καὶ μετ' αὐτὸν ἡ κυρία Κορπανώφ.

— Ναί, ἐψιθύρισεν ἡ Μαρία-Σοφία, ἀλλὰ εἶνε ἀκόμη καὶ οἱ τάφοι...

— Τὰ ὀνόματα δὲν διακρίνονται, τὰ μάρμαρα εἶνε τριμμένα· ποτέ μου δὲν κατώρθωσα νὰ διαβάσω τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Κορπανώφ. Καὶ ἡ δεσποινὶς Μυρλαὶ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ ἄλλο τόσο. Ὁπωσδήποτε, θὰ ἐσκέφθη νὰ δοκιμάσῃ· ἂς ἐλπίσωμεν!

Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Αὔγουστον:

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ οἰκογενειακόν μας ἀρχεῖον ἐπανειλημμένως προσεβλήθη ἀπὸ φωτιάν. Αἱ πυρκαϊαὶ εἶνε πολὺ συχναὶ εἰς τὸν τόπον μας, ἐπειδὴ τὰ σπίτια εἶνε ξύλινα. Καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν πῶς καὶ πόσον εἴμεθα συγγενεῖς, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν μόνον τὰ ἔγγραφα ποῦ ἔχετε σεῖς.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

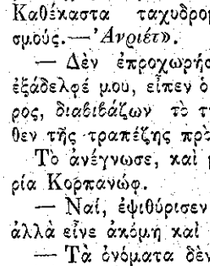

ΑΠΟΙΑΝ ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ἀφαιρέσας ἓν φύλλον τοῦ Ἡμεροδείκτου μου, εὑρέθην ἀντιμέτωπος, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, μὲ τὸν κύριον... Σεπτέμβριον. Τὸν εἶδα εἰς τὴν ἀρχὴν ὡς ἕνα μικρό, τόσο-δὰ ἀνθρωπάκι, ποῦ ἐχωροῦσεν ὁλόκληρον εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ Ἡμεροδείκτου. Ἀπὸ τὸν τοῖχον ὅμως ἐπήδησεν εἰς τὸν καναπὲ καὶ ἐμεγάλωσε. Καὶ ὅταν ἔπειτα ἐπάτησεν εἰς τὸ πάτωμα τοῦ γραφείου μου, ἦτο πλέον ἄνθρωπος σωστός, καὶ ἴσως κάτι μεγαλήτερος ἀπὸ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους.

Τὸν εἴδατε ποτέ; Ἂν ὄχι, νὰ σᾶς τὸν περιγράψω. Εἶνε ἕνας ἀξιοπρεπὴς κύριος, εὐγενικός, σχετικῶς μετρίου ἀναστήματος: οὔτε πολὺ ψηλὸς σὰν τὸν Αὔγουστον π. χ. ποῦ ἔχει 31 ἡμέρας, οὔτε πολὺ κοντός, σὰν τὸν Φεβρουάριον ποῦ ἔχει μόνον 28. Μέσης ἡλικίας ἄνθρωπος,—οὔτε νέος ὅπως ὁ Μάϊος καὶ ὁ Ἀπρίλιος, οὔτε γέρων ὅπως ὁ Δεκέμβριος,—καὶ ἰδιοσυγκρασίας μᾶλλον θερμῆς παρὰ ψυχρᾶς. Φορεῖ ἀνεπίληπτον ἐνδυμασίαν στακτερὴν μὲ *νεφὰ* κυανᾶ, καὶ πλατὺν χρυσοκίτρινον λαιμοδέτην,— θὰ ἔλεγες ὅτι ἐβάφη εἰς τὰ χρώματα τῶν φθινοπωρινῶν δειλινῶν,— ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε ζωγραφισμένοι πολύχρωμοι καρτοί. Εἰς τὸν λαιμοδέτην, μία μεγάλη χρυσῆ καὶ ἀδαμαντίνη καρφίτσα, παριστῶσα στέμμα. Εἰς τὸ κεφάλι ὅμως καπέλον στακτὶ κυλινδρικόν.

Μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ καρφίτσα καὶ ἠρώτησα τὸν Σεπτέμβριον τί σημαίνει τὸ πελώριον ἐκεῖνο στέμμα.

— Ξεχνᾷς μοῦ ἀπήντησεν, ὅτι μίαν φορὰν τὸ ἐφορεῦσα καὶ στὸ κεφάλι;

Τότε ἐνθυμήθην ὅτι τῳόντι, ἄλλοτε ὁ Σεπτέμβριος, ὅπως σήμερον ὁ Ἰανουάριος, ἦτο ὁ πρῶτος, ὁ βασιλεὺς τῶν Μηνῶν, καὶ κυττάξας καλλίτερα τὸ πρόσωπόν του, διέκρινα ὄχι μόνον τὰ ἴχνη τῆς παλαιᾶς μεγαλειότητος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς ἀνησυχίας, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχουν ὅλοι οἱ ἐκπτωτοι βασιλεῖς.

— Ἄχ, αὐτὸς ὁ Ἰανουάριος! ἐψιθύρισεν ὁ πρώην πρῶτος. σφίγγων τοὺς γρόνθους του καὶ ἀγριεύων ἔξαφνα, ὡς νὰ εἶδεν ἐμπρός του τὸ φάσμα τοῦ ἀντιπάλου καὶ ἄρπαγος.

Τότε ἐνόησα τί μῖσος πρέπει νὰ τρέφῃ ὁ πτωχὸς Σεπτέμβριος ἐναντίον τοῦ Ἰανουαρίου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἥρπασε τὸ στέμμα του. Κ' ἐσυλλογίσθην ὅτι ἂν δὲν ἐμεσολάβουν τρεῖς ἄλλοι γηραιοὶ καὶ φρόνιμοι ἀδελφοὶ διὰ νὰ τοὺς χωρίζουν, — ὁ Ὀκτώβριος, ὁ Νοέμβριος καὶ ὁ Δεκέμβριος, χωρὶς ἀξιώσεις στέμματος αὐτοί,—ποίας ὁμηρικὰς μάχας θὰ εἴχαμεν καθημερινῶς μεταξὺ τῶν δύο, τοῦ πρώην καὶ τοῦ νῦν, διὰ τὴν βασιλείαν!..

— Ἔ, τί νὰ γίνῃ, κύριε Σεπτέμβριε, τοῦ εἶπα· ὑπομονή! Μὴν κάνῃς ἔτσι! Ἡ Ἐκκλησία τουλάχιστον ἐσὲ ἀναγνωρίζει ἀκόμη ὡς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους...

— Ναί, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ μὲ ἀναγνωρίζῃ καὶ ἡ Πολιτεία! μὲ διέκοψεν ὁ Σεπτέμβριος ἔξαλλος ἀπὸ θυμόν. Διότι ἐγὼ ἀρχίζω πραγματικῶς τὸ ἔτος! ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀρχὴ τῆς Ἰνδικτιῶνος! ἐγὼ εἶδα νὰ κτίζεται ὁ κόσμος!... Ἄλλην φοράν, τὸ ξεύρεις, ἡ πρώτη μου ἦτο ἡ ἐπίσημη ἀρχιχρονιά. Ἀπὸ ἐμὲ ἄρχιζαν ὅλα τὰ Ἡμερολόγια, καὶ ὁ κύκλος τῆς Γῆς. Ἤμουν ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός, ὁ βασιλεύς! Ἐγὼ! ἐγὼ!...

Ὁ θυμός του, μὲ τὰς μεγάλας χειρονομίας, μοῦ ἐφάνη μάταιος καὶ κωμικός. Καὶ μοῦ ἦλθεν ἡ ὄρεξις,— ἀγένεια, τὸ ὁμολογῶ, ἀφοῦ μάλιστα ἦτο στὸ σπίτι μου,—νὰ τὸν πειράξω λιγάκι:

— Καλὰ σοῦ ἔκαμαν νὰ σὲ καθαιρέσουν, τοῦ εἶπα, διότι εἶσαι...φθισικός! Ἀντιθέτως πρὸς τὸν Ἰανουάριον, ποῦ αἱ ἡμέραι του ὅλο καὶ μεγαλόνουν, αἱ ἰδικαί σου φθίνουν, ἡ μία μικροτέρα τῆς ἄλλης. Μισεῖς θανασίμως τὸ φῶς καὶ μᾶς ὁδηγεῖς πρὸς τὸ σκότος. Σὺ μᾶς φέρεις τὴν φθινοπωρινὴν Ἰσημερίαν, ἡ ὁποία εἶνε προάγγελος τοῦ χειμῶνος, τῆς ἀποψύξεως, τῆς ἀπονεκρώσεως. Τί κάμνεις πῶς δὲν ἐννοεῖς; Μήπως ἀπὸ σὲ δὲν ἀρχίζει τὸ μέγα κακόν, τὸ ὁποῖον ἀποτελειόνει ὁ φωτοσβέστης Δεκέμβριος;

— Πλάνη καὶ συκοφαντία! ἀνέκραξεν ὁ Σεπτέμβριος ἔξω φρενῶν. Δὲν πταίω ἐγώ!..

— Ἀλλά;..μήπως πταίω ἐγώ;

— Ὄχι! πταίει ὁ Ἰούνιος! ἐκεῖνος ὁ κακός!..Διότι μὲ τὸν Ἰούνιον πρῶτα-πρῶτα ἀρχίζει νὰ μικραίνῃ ἡ ἡμέρα, νὰ δλιγοστεύῃ τὸ φῶς, ναὐξάνῃ τὸ σκότος. Ἀλλὰ τὸ κακὸν τὸ κάμνει μὲ τέχνην, μ' ἐπιτηδειότητα, χωρὶς νὰ φαίνεται, ὁ πονηρός. Ἔπειτα ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικόν του καὶ τὴν «μεγαλητέραν ἡμέραν τοῦ ἔτους», ποῦ τὴν ρίπτει ὡς στάκτην στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Διότι τί σημαίνει, κύριέ μου, ἂν μία ἡμέρα τοῦ Ἰουνίου εἶνε πράγματι ἡ μακροτέρα τοῦ ἔτους, ὅταν εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἑπομένην ἡ διάρκεια τοῦ φωτὸς ἀρχίζῃ νὰ ἐλαττόνεται; Ἄχ, οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἄδικοι, τυφλοὶ καὶ ἐπιπόλαιοι. Βλέπουν μόνον τὸ *φαινόμενον*, δηλαδὴ ὅτι αἱ τελευταῖαί μου ἡμέραι δύουν σχεδὸν ἀπὸ τὰς πέντε, καὶ τὰ βάζουν μαζί μου, καὶ νομίζουν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος χρεωκόπος καὶ ὁ πρῶτος φωτοσβέστης. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν συλλογίζεται νὰ εὕρῃ τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ καὶ νὰ κατηγορήσῃ τὸν ἀληθινὸν ἔνοχον, τὸν Ἰούνιον, ὁ ὁποῖος μολονότι ἔχει τὰς μακροτέρας ἡμέρας, κουράζεται ἔξαφνα εἰς τὸν ἀνήφορον τοῦ φωτός, σταματᾷ, κατηφορεῖ εἰς τὸ σκότος, καὶ μὲ παίρνει 'ς τὸ λαιμό του. Διότι τί θέλετε νὰ σᾶς κάμω ἐγώ, τρίτος του διάδοχος, καὶ γέρος ἄνθρωπος σχεδὸν τώρα; Ἐξακολουθῶ τὸν κατήφορον τοῦ Ἰουνίου!

Ἡ ἀπολογία τοῦ δυστυχοῦς Μηνὸς μοῦ ἐφάνη πολὺ πειστικὴ καὶ ἄρχισα νὰ τὸν λυποῦμαι διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ στέμματος.

— Ἔχεις δίκηο, τῷ εἶπα· ἀλλὰ παρηγορήσου, διότι ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας σὲ θεωρεῖ ὡς ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἀκόμη καὶ τὸ Σχολεῖον. Σὺ ἀνοίγεις τὰς κλειστὰς θύρας τῶν Σχολείων, σὺ ἐπαναφέρεις τὰ καλὰ μαθήματα, σὺ ἀρχίζεις τὴν γόνιμον ἐποχὴν τῆς ἐργασίας καὶ τῆς μελέτης. Σὲ βεβαιῶ ἔτι ἔλα τὰ καλὰ παιδιὰ σὲ τιμοῦν καὶ σὲ ἀγαποῦν.

Ὁ Σεπτέμβριος δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ διὰ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Ἡ λαλοῦσα ὀπτασία εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΥΣΤΗΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ

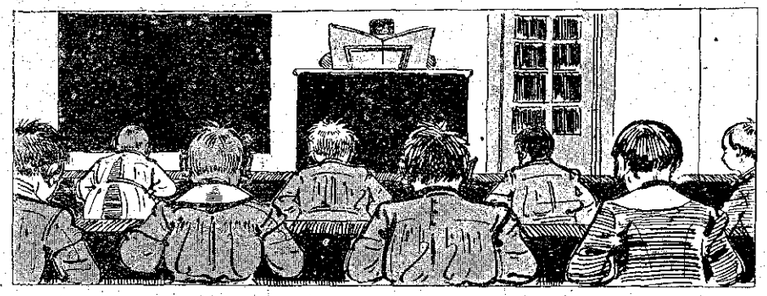

Όταν ὁ αὐστηρὸς κ. Επιμελητὴς κάθεται εἰς τὴν ἕδραν κανεὶς μαθητὴς τοῦ Λυκείου δὲν τολμᾷ νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ βιβλίον, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του.

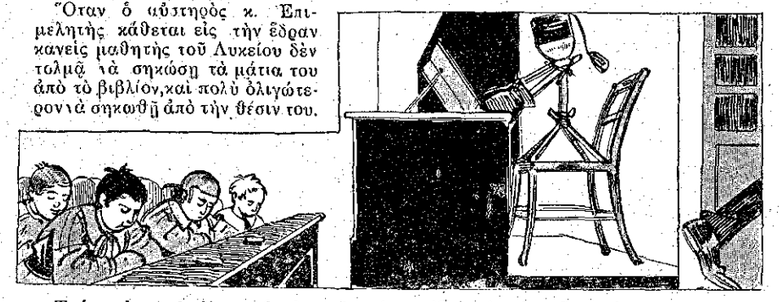

Τούτου ἐπωφελούμενος ὁ αὐστηρὸς κύριος Ἐπιμελητής, εὗρεν εὐφυέστατον τρόπον διὰ νὰ τὸ σκάζῃ κάπου-κάπου τὴν ὥραν τῆς μελέτης, καὶ νὰ παίρνῃ τὸν ἀέρα του εἰς τὸν κῆπον... Ἐ καὶ νὰ τὸ ἤξευραν οἱ μαθηταί!...

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἕνας βασιλεὺς πολὺ δυνατὸς καὶ πολὺ πλούσιος, ἦτο μολαταῦτα πολὺ δυστυχισμένος, διότι πάντοτε ἐφθονοῦσεν ἐκείνους ποῦ ἦσαν δυνατώτεροί του ἢ πλουσιώτεροι.

Μίαν ἡμέραν συνεβουλεύθη ἕνα σοφὸν μάγον, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε: «Προσπάθησε νὰ εὕρῃς τὸ ὑπόδημα ἑνὸς εὐτυχοῦς ἀνθρώπου· θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ ὡς μαγικὸν φυλακτὸν καὶ θὰ σὲ κάμῃ τὸν εὐτυχέστερον ὅλων.»

Ἀμέσως ὁ βασιλεὺς διέταξε τὸν πρωθυπουργόν του νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸ ὑπόδημα ἑνὸς εὐτυχοῦς ἀνθρώπου, καὶ νὰ τοῦ τὸ φέρῃ χωρὶς καμμίαν χρονοτριβήν.

Διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἡγεμόνα του, ὁ πρωθυπουργὸς ἔτρεξεν ἀμέσως. «Δὲν εἶνε δύσκολον, ἐσκέφθη, ὅλοι οἱ πλούσιοι εἶνε εὐτυχεῖς.» Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐπῆγεν εἰς τὸ σπίτι ἑνὸς τραπεζίτου, ὁ ὁποῖος ἐκυλίετο μέσα εἰς τὸ χρυσάφι καὶ εἶχεν εἰσοδήματα τόσον μεγάλα ὅσον σχεδὸν καὶ ὁ βασιλεύς. Ἀλλ' ὅταν τοῦ εἶπεν:

— Ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως νὰ σ' ἐρωτήσω ἂν εἶσαι εὐτυχής...

— Ἐγὼ εὐτυχής; ! ἀνέκραξεν ὁ τραπεζίτης· ὄχι βέβαια! Δὲν ἔχω οὔτε στιγμὴς ἡσυχίαν καὶ δὲν μοῦ μένει καιρὸς οὔτε νὰ βλέπω τὴν οἰκογένειάν μου. Αἰωνίως ἐργασία, φροντίδες, λογαριασμοί, οἰκονομικοὶ συνδυασμοί. Καὶ συχνὰ τὸ κεφάλι μου κουράζεται τόσον, ὥστε δὲν ἔχω οὔτε ὄρεξιν νὰ φάγω.

Ὁ πρωθυπουργὸς ἔφυγεν ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ τραπεζίτου, καὶ διὰ τῶν ὡραιοτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως διηυθύνθη εἰς τὴν κατοικίαν ἑνὸς διασήμου δικηγόρου, ὁ ὁποῖος ἐκέρδιζε πάρα πολλὰ χρήματα. «Αὐτὸς χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε εὐτυχὴς» ἐσυλλογίσθη.

Ἀλλ' ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησίν του, ὁ δικηγόρος ὕψωσε τοὺς ὤμους: «Ἐγὼ εὐτυχής; ! ἀπεναντίας, πολλάκις τὸ ἐπάγγελμά μου μὲ ὑποχρεόνει νὰ ὑπερασπίζωμαι κακούργους, ποῦ εὐχαρίστως θὰ τοὺς ἔβλεπα κρεμασμένους. Ὑπὸ τοιούτους ὅρους, ἐννοεῖτε καλά, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ εὐτυχία.»

Ἔφυγε καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ὁ πρωθυπουργὸς ἄπρακτος, καὶ ἐνῷ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ἕνα δρόμον εἶδε τὸ σπίτι ἑνὸς μεγάλου γλύπτου, ὁ ὁποῖος ἔκαμνεν ὡραιότατα ἀγάλματα, καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν.

Τὸν εὗρεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, νὰ βηματίζῃ ἐπάνω κάτω, καταλυπημένος, καταθυμωμένος... Εἰς τὴν Ἔκθεσιν ἓν ἄγαλμά του ἐπῆρε μόνον εὔφημον μνείαν, ἐνῷ τὸ ἄγαλμα ἑνὸς ἀντιζήλου του εἶχε βραβευθῇ μὲ χρυσοῦν μετάλλιον. Ὁ πρωθυπουργὸς ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο κατάλληλος ἡ στιγμὴ διὰ νὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὴν ἐρώτησίν του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα ἔμπορον. «Αὐτός, ἐσυλλογίσθη, δὲν ἐπιζητεῖ τιμὰς καὶ ἴσως γνωρίζει τὴν εὐτυχίαν.»

Ὁ ἔμπορος τὸν ἐδέχθη εἰς τὸ κατάστημά του, γεμάτον ἀπὸ ὡραῖα ὑφάσματα καὶ πλούσια κομψοτεχνήματα. Νομίσας δὲ ὅτι πρόκειται περὶ πελάτου, τῷ προσέφερε κάθισμα καὶ ἔσπευσε νὰ τεθῇ εἰς τὰς διαταγάς του.

Ἀλλὰ μέλις ἤκουσε τὴν ἐρώτησιν τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἀπεκρίθη περίλυπος: «Ἐγώ, κύριέ μου, δὲν ξέρω τί θὰ πῇ εὐτυχία. Τὸ ἀντικρυνὸν μαγαζί, μὲ κατωτέρας ποιότητος εἴδη καὶ μὲ μεγαλητέρας τιμάς, ἐργάζεται λαμπρά. Ἐγώ, διὰ νὰ εἶμαι εὐσυνείδητος, ἐγγίζω εἰς τὴν χρεωκοπίαν.»

Ἀπηλπισμένος ὁ πρωθυπουργὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ κατάστημα καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν, διευθυνθεὶς δὲ εἰς τὴν ἐξοχήν, εὑρέθη εἰς τὴν ἔπαυλιν ἑνὸς μεγάλου γεωπόνου, ὁ ὁποῖος εἶχε γαίας ἀπεράντους. «Αὐτὴν τὴν φορὰν, ἐσυλλογίσθη, ἠῦρα τὸν ἄνθρωπόν μου.»

Ἀλλὰ καὶ ὁ κτηματίας δὲν ἦτο εὐτυχής. Ὁ γείτων του εἶχε μεγαλήτερα κτήματα καὶ πλέον προσοδοφόρα. Καὶ πρὸ τοῦ φθόνου, ὁ ὁποῖος ἀπέκλεισε τὴν εὐτυχίαν, ὁ πρωθυπουργὸς ἀπῆλθε καὶ ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν ἄπρακτος.

Ἐπλανᾶτο σκεπτικὸς εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἶχεν ἀπελπισθῇ πλέον ὅτι θὰ εὕρισκε τὸ ποθούμενον, ὅταν συνήντησεν ἕνα γεωργόν, ὁ ὁποῖος ὡδήγει τὸ ἀροτρόν του τραγουδῶν.

— Γνωρίζεις ἐδῶ-κοντὰ κανένα ἄνθρωπον εὐτυχισμένον; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἄνθρωπον εὐτυχισμένον; Μὰ... εἶμαι ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ γεωργός. Μὲ τὴν ἐργασία μου βγάζω τὸ ψωμί μου· ἔχω γυναῖκα ἐργατικὴ καὶ παιδιὰ ποῦ μαγαποῦν. Δὲ γυρεύω ἄλλο τίποτα στὸν κόσμο.

— Τότε λοιπόν, εἶπεν ὁ πρωθυπουργὸς χαρούμενος, δός μου ἕνα παπούτσί σου. Σοῦ τὸ πληρόνω ὅσα-ὅσα!

— Θὰ σοῦ τὸ ἔδιδα καὶ χάρισμα, ἂν εἶχα, ἀπεκρίθη ὁ γεωργὸς γελῶν· ἀλλὰ περπατῶ πάντα ξυπόλυτος.

Ὅταν ὁ πρωθυπουργὸς ἐγύρισεν εἰς τὸ παλάτι καὶ διηγήθη τὰς περιπετείας του, ὁ βασιλεὺς ἐνόησεν ἐπιτέλους ὅτι ἡ μόνη ἀληθινὴ εὐτυχία εἶνε νὰ μένῃ κανεὶς εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην του καὶ νὰ μὴ φθονῇ κανένα, ἀφοῦ μάλιστα ἐκεῖνοι ποῦ μᾶς φαίνονται εὐτυχέστεροι εἶνε ὠχεπιτοπλεῖστον ὀλιγώτερον ἀπὸ ἡμᾶς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε μόνον νὰ εἶνε κανεὶς εὐτυχής, ἀλλὰ καὶ νὰ πιστεύῃ ἐνδομύχως ὅτι εἶνε.

***

Ἐὰν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν καλοὶ καὶ δίκαιοι, οἱ νόμοι θὰ ἦσαν περιττοί.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΟΚΝΗΡΩΝ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ L. CHARLEVILLE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 320)

Ἀλλ' ὅταν ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, ἀρκετὰ κουρασμένος ἀπὸ τὸν περίπατον, ὁ ἥρως μας ἐσυλλογίσθη μὲ πολλὴν χαράν, ὅτι κανὲν μάθημα, καμμία μελέτη δὲν θὰ ἐπεβράδυνε τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου του. Καὶ ἐκοιμήθη πάλιν μὲ βαρὺ στομάχι καὶ μὲ καρδίαν ἐλαφράν.

Αἱ ἀκόλουθοι ἡμέραι ἦσαν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ὅμοιαι μὲ τὴν πρώτην. Ὁ Λελὲς ἔκαμε διαφόρους παρατηρήσεις. Ὁ ἥλιος π. χ. ἀνέτελλε πάντοτε τὴν ἰδίαν ὥραν. Ἔλαμπεν ἐπὶ οὐρανοῦ αἰθρίου, γαλανοῦ, τὸν ὁποῖον κανὲν σύννεφον δὲν ἀσχήμιζεν. Ἔπειτα ἔδυεν ἀποτόμως, σβύνων ὡς λάμπα, τῆς ὁποίας γυρίζουν τὸ κλειδί, γωρὶς νὰ στολίζῃ τὸν ὁρίζοντα μὲ τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα χρώματα τῆς δύσεως, τὰ πορφυρᾶ, τὰ χρυσοκίτρινα, τὰ ἰώδη, τὰ ὁποῖα τοσάκις εἶχε θαυμάσῃ μὲ τὴν ἀδελφήν του Λέλαν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Εἰς τοὺς δρόμους οὔτε ἀμάξια οὔτε αὐτοκίνητα. Εἰς τὸν πλανήτην αὐτὸν ζῷα δὲν ὑπῆρχον. Τόσῳ τὸ καλλίτερον! Τί θὰ ἐγίνετο ὁ Λελὲς ἂν εὑρίσκετο ἔξαφνα ἀντιμέτωπος ἑνὸς λέοντος ἢ μιᾶς τίγρεως! Ἔπειτα δὲν εἶχαν οὔτε τὰς ἐνοχλητικὰς ἐκείνας μύγας οὔτε τὰς σιχαμερὰς ἀράχνας τῆς Γῆς. Κουνούπια, κορέοι, ψύλλοι, σφῆκες, ὅλα ἄγνωστα. Ἦτο κανεὶς ἡσυχος.

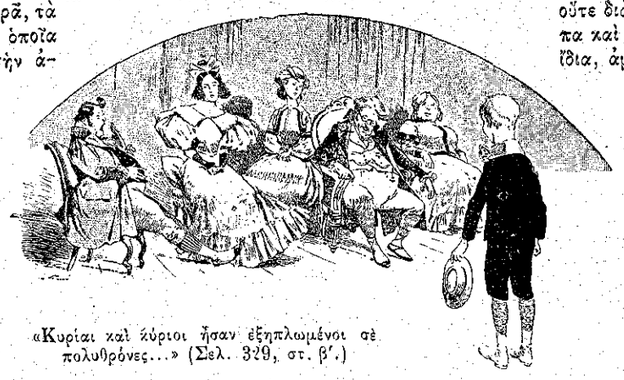

«Κυρίαι καὶ κύριοι ἦσαν ἐξηπλωμένοι σὲ πολυθρόνες...» (Σελ. 329, στ. β'.)

Πάρα πολὺ ἡσυχος μάλιστα... Ὁ μικρὸς Λελὲς ἄρχισε νὰ πλήττῃ. Δὲν ἐλυπεῖτο, δὲν μετενόει διὰ τίποτε... καὶ ὅμως... ἕνα βιβλίον ἔξαφνα,— μὲ πολλὰς-πολλὰς εἰκόνας, ἐννοεῖται, καὶ μὲ ὀλίγον κείμενον ἐλαφρόν,— θὰ τὸ ἐδέχετο εὐχαρίστως. Ἔπειτα αἱ ἐφημερίδες, αἱ εἰδήσεις, τὰ νέα τῆς ἡμέρας ἦσαν καμμίαν φορὰν τόσον διασκεδαστικά!...

Ἔξαφνα τοῦ ἦλθε μία ἰδέα.

— Ἔχω γείτονας, ἐσκέφθη. Ἂν ἐπήγαινα νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ;.. Βεβαίως θὰ τοὺς εὕρω στὰ δωμάτιά των. Δὲν ἐξέρχονται ποτέ, ἀφοῦ δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς εἰς τοὺς δρόμους οὔτε γάταν. Θὰ κατεβῶ εἰς τὸ δέκατον ἔνατον πάτωμα ἀπὸ τὴν σκάλαν, γιατί βαρέθηκα τὸν ἀνελκυστῆρα, καὶ θὰ ζητήσω νὰ ἰδῶ τὸν κύριον ἢ τὴν κυρίαν ποῦ τὸ κατοικεῖ, ἀφοῦ δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει οὔτε κορίτσι οὔτε ἀγόρι τῆς ἡλικίας μου διὰ νὰ παίζω.

Εἰς τὸ δέκατον ἔνατον πάτωμα κατοικοῦσε μία χονδρὴ κυρία ἡ ὁποία ὑπεδέχθη τὸν νεαρὸν ἐπισκέπτην μ' εὐγένειαν ἀλλὰ καὶ μὲ ἀδιαφορίαν. Ἦτο ἀκριβῶς ἡ ἡμέρα ποῦ ἐδέχετο, καὶ σχεδὸν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας εὑρίσκοντο εἰς τὸ σαλόνι της. Κυρίαι καὶ κύριοι ἦσαν ἐξηπλωμένοι σὲ πολυθρόνες, ὡμιλοῦσαν ὀλίγον κ' ἐχασμῶντο πολύ.

Εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ διατηρηθῇ ζωηρὰ μία συναναστροφή, ὅταν δὲν εἰμπορῇ κανεὶς νὰ προστρέξῃ οὔτε εἰς τὴν πολιτικήν, οὔτε εἰς τὸ νεοφανὲς βιβλίον, οὔτε εἰς τὸ τελευταῖον θεατρικὸν ἔργον. Ὁ Λελὲς ἐνθυμήθη πόσον ἐκοπίαζεν ἡ μητέρα του διὰ νὰ περιποιῆται καὶ νὰ διασκεδάζῃ τὰς κυρίας ποῦ τὴν ἐπεσκέπτοντο κάθε Παρασκευήν. Ὅταν κατὰ τύχην εἰςήρχετο ὁ Λελὲς εἰς τὸ σαλόνι, ἐθαύμαζε τὴν χάριν μὲ τὴν ὁποίαν ἡ οἰκοδέσποινα προσέφερε τσάϊ ἢ τσοκολάταν, καὶ τὴν εὐστροφίαν τοῦ πνεύματος μὲ τὴν ὁποίαν διηύθυνε τὴν συνομιλίαν.

Εὑρέθη πολὺ στενοχωρημένος εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς κυρίας τοῦ δεκάτου ἑνάτου πατώματος· θελήσας δὲ νὰ ὁμιλήσῃ ὀλίγον καὶ αὐτός, ἐνόμισε καλὸν νὰρχίσῃ μὲ τὴν σπουδαίαν αὐτὴν παρατήρησιν:

— Ὁ καιρὸς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ὡραῖος· φοβοῦμαι ὅμως ὅτι αὔριον-μεθαύριο θὰ βρέξῃ.

Ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι τὸν ἐκύτταξαν μ' ἔκπληκτα μάτια ὡς νὰ τῷ ἔλεγαν: «ἀπὸ ποῦ σὲ φέραμε;» Καὶ ἕνας κύριος, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐχασμᾶτο, ἐξεπλάγη τόσον, ὥστε ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν σὰν κωδών.

— Φαίνεται ὅτι πρὸ ὀλίγου ἤλθατε ἐδῶ, εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα, διότι ἡ παρατήρησίς σας ἀποδεικνύει ὅτι δὲν γνωρίζετε τὸν τόπον. Ἐδῶ δὲν βρέχει ποτέ... οὐδέποτε!

— Ἀλήθεια, ἐσυλλογίσθη ὁ Λελές· ὁ θεὸς μοῦ τὸ εἶπεν ἀλλὰ τὸ ξέχασα. Μοῦ εἶπε τόσα πολλὰ μαζί!.. Τότε,— ἠρώτησε δυνατά,— πῶς γίνονται αἱ ἐποχαί;

— Δὲν ὑπάρχουν ἐποχαί. Ἡ θερμοκρασία εἶνε ἡ ἰδία πάντοτε καὶ μετρία. Δὲν ἔχομεν οὔτε ἀνέμους, οὔτε βροχάς, οὔτε χιόνια, οὔτε πάγους, οὔτε μεγάλες ζέστες, καμμίαν τελοσπάντων ἀπὸ τὰς μάστιγας καὶ τὰς πληγὰς τῆς Γῆς.

— Ὁ χιονοπόλεμος ἐντούτοις ἦτο πολὺ διασκεδαστικός, ἐσυλλογίσθη ὁ Λελές. Καὶ στὴ μεγάλη ζέστη, ἕνα ποτῆρι νερὸ παγωμένο ἄξιζε ὅ,τι πῆς.

Τὸ προσωπάκι του ἐμάκρυνε· καὶ ἤκουε σιωπηλὸς ὅλας τὰς ἀνοησίας ποῦ ἔλεγαν εἰς τὸν πληκτικὸν ἐκεῖνον κύκλον.

Μὰ οὔτε λοιπὸν περὶ τοῦ καιροῦ, τῆς βροχῆς ἢ τῆς καλοκαιρίας δὲν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ὁμιλήσῃ; Τὸ θέμα αὐτό, εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς μητέρας του, πολλάκις ἐχρησίμευεν ὡς προεισαγωγή, Ἔπειτα ἔλεγαν διὰ τοὺς ὑπηρέτας. Μερικαὶ κυρίαι μάλιστα ἔλεγαν δι' αὐτοὺς ἀτελείωτα. Ἔπειτα διὰ τὰ φορέματα, διὰ τὲς μόδες...

Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά! Εἰς τὴν Χώραν τῶν Ὀκνηρῶν οὔτε ὑπηρέτας ἔχουν οὔτε διὰ μέδες φροντίζουν. Πρόσωπα καὶ πράγματα εἶνε αἰωνίως τὰ ἴδια, ἀμετάβλητα.

— Αὐτὸ καταντᾷ μαρτύριον, ἐσυλλογίσθη ὁ μικρός, κατηφὴς καὶ δύσθυμος.

Καὶ ἀπῆλθε μὲ τὴν στερρὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ κάμῃ πλέον ἐπισκέψεις. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἐτήρησε. Ἐστενοχωρεῖτο τόσον πολὺ μόνος του εἰς τὸ σπίτι!

Συχνὰ ἐρωτοῦσεν ἂν καὶ οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους ἐπεσκέπτετο, ἐστενοχωροῦντο ἐπίσης. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴ στενοχωροῦνται! Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦσαν παιδιά, δὲν ἤθελαν νὰ τὸ ὁμολογήσουν ἀπὸ πεῖσμα καὶ φιλότιμον.

Καὶ μετὰ τὴν πλῆξιν, ἦλθεν ἡ μετάνοια. Τί ἀνοησίαν, τί ἀφροσύνην ἔκαμε νὰ ὑποσχεθῇ, νὰ ὁρκισθῇ ὅτι θὰ μείνῃ διαπαντὸς εἰς τὸν ἄθλιον αὐτὸν τόπον! Διαπαντός, αἰωνίως...

Ἡ αἰωνιότης!.. Προσεπάθει νὰ ἐνοήσῃ τί εἶνε αὐτὴ ἡ αἰωνιότης... Ἑκατομμύρια, ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων ἔτη... καὶ ἔπειτα ἄλλα ἑκατομμύρια... καὶ πάντοτε νέαι κεναὶ ἡμέραι διὰ νὰ προστίθενται εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας τὰς κενὰς καὶ φοβερᾶς....

— Ὅσοι ζοῦν εἰς τὴν γῆν ἐσυλλογίζετο, εἰμποροῦν τουλάχιστον καὶ πεθαίνουν. Σκοτόνονται ἐπιτέλους, ὅταν αἰσθανθοῦν τὸν ἑαυτόν τους πολὺ δυστυχῆ... Ἆχ, τί ἔκαμα!... Ἄφισα καλοὺς γονεῖς, ἀδελφούλαν τρυφερὰν καὶ χαριτωμένην, διὰ νὰ ἔλθω εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ὅπου εἶμαι μόνος, ὁλομόναχος, γιατί βέβαια δὲν λογαριάζω αὐτοὺς τοὺς ἠλιθίους ποῦ ἔκαμαν σὰν ἐμέ. Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω, ὅτι δὲν μπορεῖ ποτὲ

κανείς νὰ ζήσῃ καὶ νὰ εὐχαριστηθῇ μὲ ὀκνηροὺς τόσον τελείους...

Τὴν νύκτα ἔμενε πολλάκις ἄγρυπνος ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς του κλίνης. Ἄ, πόσον ἐπιθυμοῦσε τώρα τὸ μικρὸν του κρεββατάκι! Τί δὲν θὰ ἔδιδεν ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ξαναβρεθῇ εἰς τὴν καμαρούλαν του! Κ' ἐπανέβλεπε μὲ τὸνοῦν του τὸ χαλάκι του, τὸ κομμοδίνό του, τὴν λευκήν του κουνουπιέραν, τὸ τραπεζάκι του.

Ἐνθυμεῖτο ἀκόμη τὸ παράθυρόν του εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ βλέπῃ τοὺς βιαστικοὺς πρωϊνοὺς διαβάτας: τὸν ψωμᾶν μὲ τὸ ἀμαξάκι του, τὸν γαλατᾶν μὲ τὰ μπουκάλια καὶ μὲ τοὺς κεσέδες του· τὸν μανάβην μὲ τὸ γαϊδουράκι του,—τοὺς σκύλους, τὰ ἀρνιά, τὶς γίδες,—καὶ ἀκόμη τὰ ἀμάξια, τὰ ποδήλατα, τὰ αὐτοκίνητα, καὶ τὸ ἠλεκτρικὸν τραμ ποῦ διέσχιζε κάθε τόσον τὸν ἀσφαλτοστρωμένον δρόμον.

Τὰ φαγητὰ καὶ τὰ γλυκίσματα ποῦ ἀφθονοῦσαν εἰς τὸν κῆπον, δὲν τοῦ ἔκαμναν πλέον καμμίαν ἐντύπωσιν. Ἂν καὶ τόσον ποικίλα, τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ὅλα εἶχαν τὴν ἰδίαν γεῦσιν. Θὰ ἐπροτιμοῦσε μίαν καραμέλαν σοκολάτας ἢ μέντας, ἀπὸ ἐκεῖνες ποῦ ἀγόραζαν μὲ τὴν ἀδελφήν του ἀπὸ τὸν κουλουρτζῆν τῆς γειτονιᾶς, ὁ ὁποῖος, μολονότι κουλουρτζῆς, εἶχεν εἰς τὸ μαγαζάκι του καὶ «τμῆμα καραμελῶν» καὶ ἄλλων εὐθηνῶν γλυκισμάτων. Τί ὡραῖες οἱ καραμέλες του! Τὶς ἄφινες εἰς τὸ στόμα καὶ τὶς ἐπιπίλιζες, ἕως ὅτου ἐγίνοντο ὡς λεπτότατον γυαλί...

Ἀμὴ τὰ φαγητὰ τῆς Κατερίνας; Ἡ χρυσῆ ἐκείνη σούπα μὲ τὴν ντομάταν καὶ τὸν χονδρὸν φιδέν; τὰ μακαρόνια της μὲ τὸν κιμᾶν; τὸ κοκκινιστὸν της ἀρνάκι; οἱ τηγανιτὲς πατάτες της, λεπτές, στρογγυλὲς καὶ χρυσοκίτρινες σὰν ναπολεόνια; . . . Κοινὰ πράγματα ὅλα, ἀλλὰ τόσον νόστιμα!..

Εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀκνηρῶν τὰ δένδρα παρῆγον μόνον σπάνια καὶ λεπτὰ φαγητά. Καὶ τὸ ψωμὶ ἀκόμη, μὲ τὴν στιλπνὴν καὶ χρυσῆν του κόραν, δὲν ὡμοίαζε μ' ἐκεῖνο ποῦ ζυμόνουν εἰς τὴν γῆν· ἦτο μᾶλλον γλύκισμα. Τρώγων διαρκῶς ἐκλεκτά, σπάνια πράγματα, ὁ Λελὲς τὰ ἐβαρύνθη. Κ' εὐχαρίστως θὰ τὰ ἔδιδεν ὅλα δι' ἕνα πιάτον φασόλια, παντζάρια, ἢ διὰ μίαν ταχινόσουπαν,—φαγητὰ ἐπιτέλους τὰ ὁποῖα ἄλλοτε δὲν ἦσαν τόσον τοῦ γούστου του καὶ ἔκαμνεν *ἱστορίες* εἰς τὸ τραπέζι...

Ἀλλοίμονον! Τίποτε δὲν ἠμποροῦσε τώρα νὰ μεταβληθῇ. Ὅλα τριγύρω του θὰ ἦσαν ἔτσι, τὰ ἴδια, ἀπαράλλακτα, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων...

Ἐπανῆλθε πολλάκις εἰς τὸ σαλόνι τῆς συνοίκου του, καὶ εἰς ἄλλα, τὰ ὁποῖα εὗρεν ὅλα ὁμοια. Ἔβλεπε τὰ ἴδια πρόσωπα καὶ ἤκουε τὰς ἰδίας ἀνοησίας ἐκ μέρους ἐκείνων ποῦ εἶχαν τὸ θάρρος νὰ ὁμιλοῦν. Ἐχασμᾶτο μ' ἐκείνους ποῦ εἶχαν τὸ θάρρος νὰκούουν, καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ διαμέρισμά του ἀποφασισμένος νὰ μὴ ξαναπατήσῃ τὸ πόδι του εἰς τόσον ἀνιαρὰς συναναστροφάς.

Ἀπὸ τὴν πλῆξιν ἔφθασεν εἰς τὴν μελαγχολίαν, καὶ ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν εἰς τὴν ἀπόγνωσιν.

Ἐνθυμήθη ἕνα συμμαθητήν του, μεγαλήτερόν του κατὰ δύο ἔτη. Ἦτο ἐσωτερικὸς εἰς τὸ Λύκειον, ἐπαρχιώτης, ἀπὸ βουνά. Ὅταν πρωτοῆλθεν, ἐφαίνετο ὑγιὴς καὶ εὔρωστος. Ἔπειτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐλίγνευσε καὶ ἐχλώμιασεν. Ὁ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι ἔπασχεν ἀπὸ νοσταλγίαν, καὶ ὅτι ἂν ἔμενε περισσότερον εἰς τὸ σχολεῖον, μακρὰν ἀπὸ τὰ βουνά του, θἀπέθνησκεν ἀσφαλῶς. Καὶ οἱ γονεῖς του ἦλθαν καὶ τὸν ἐπῆραν.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἐσυλλογίζετο ὁ Λελές, ὑποφέρω ἀπὸ νοσταλγίαν. Ἀλλὰ ἡ ἀσθένειά μου δὲν θὰ μὲ πεθάνῃ. Θὰ ζῶ αἰωνίως εἰς τὴν πλῆξιν, εἰς τὴν μετάνοιαν, εἰς τὴν λύπην. Ἄ, τί μαρτύριον! ποία τιμωρία!..Ἀλλὰ καὶ τί ἀνοησία νὰ δεθῶ μ' ἕνα ὅρκον καὶ νὰ μὴν εἰμπορῶ νὰ ξαναγυρίσω εἰς τὴν γῆν!

Εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀκνηρῶν οὔτε θάνατος ὑπάρχει οὔτε ἀσθένειαι. Καμμιὰ ἐλαφρὰ δυσπεψία μόνον, κάπου-κάπου, φυσικώτατον πρᾶγμα δι' ἀνθρώπους ποῦ τρώγουν πολὺ καὶ δὲν γυμνάζονται διόλου. Ἕνα φλυτζάνι τσάϊ θεραπεύει τὴν ἀδιαθεσίαν τοῦ στομάχου, ἀλλά...δὲν θεραπεύει καὶ τὴν νοσταλγίαν, κακὸν ἀθεράπευτον καὶ ἄνευ ἐλπίδος θανάτου.

Μολονότι ὁ Λελὲς ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἔζη αἰωνίως, πολλάκις ἐπεχείρησε νὰποθάνῃ διὰ τῆς βίας. Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὸ παράδειγμα διασήμων ἱστορικῶν προσώπων, ἐδοκίμασε νὰνοίξῃ τὰς φλέβας του. Ἀλλὰ τὸ χρυσὸν μαχαιράκι, τὸ ὁποῖον ἔκοπτε τόσον καλὰ τὸ ψωμί, τὸ κρέας, τὰ ὀπωρικά, ἔγινεν ἔξαφνα μαλακώτατον εἰς τὰς χεῖρας του καὶ δὲν ἔκαμεν εἰς τὸ δέρμα του οὔτε τὴν παραμικρὰν ἀμυχήν.

Ἀλλοτε ἠθέλησε νὰ πνιγῇ εἰς τὸν λουτῆρα του. Ἀλλ' ὅσον ἐβύθιζε τὸ κεφάλι του εἰς τὸ νερόν, τόσον ὁ λουτὴρ ἄδειαζε. Καὶ κατήντησε νὰ φύγῃ ὅλως διόλου τὸ χλιαρὸν καὶ εὐῶδες ἐκεῖνο νερόν, καὶ ὁ Λελὲς νὰ μείνῃ κυριολεκτικῶς εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΙ' Η ΑΓΟΥΡΙΔΑ ΜΕΛΙ

[Τὸ βραβευθὲν διήγημα τοῦ 113ου Διαγωνισμοῦ].

Σᾶς συστήνω τὴν Μαρίκα· εἶνε πολὺ καλὸ κορίτσι, πολὺ φρόνιμο, ἀλλὰ πρὸ πάντων πολὺ ἔξυπνο· ἀκόμη δὲν εἶνε χρόνος ποῦ ἄρχισε μαθήματα καὶ νὰ ἰδῆτε τί ὡραῖα ποῦ διαβάζει. Φαντασθῆτε ὅτι ἐξεπέρασε καὶ τὸν ἀδελφόν της τὸν Γιῶργον ποῦ εἶνε μεγαλείτερος, καὶ ὅμως ἀκόμη συλλαβίζει.

Ἕνα κακὸ μονάχα ἔχει ἡ Μαρίκα: Εἶνε λιγάκι τεμπέλα, δὲν θέλει νὰ κοπιάσῃ γιὰ τὸ παραμικρό, καὶ ἅμα ἕνα πρᾶγμα τὴν στενοχωρεῖ, ἀμέσως τὸ πετᾷ καὶ πηγαίνει νὰ παίξῃ, γιὰ νὰ ξεσπάσῃ, ὅπως λέγει. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τῆς ἀρέσει πολὺ τὸ παιγνίδι.

Προχθὲς ἡ κυρία Ἑλένη, ἡ διδασκάλισσά της, τῆς ἔδωσε νὰ μάθῃ ἕνα ποίημα.

— Μαρίκα,νὰ τὸ μάθῃς αὐτὸ τὸ ποίημα, τῆς εἶπε, εἶνε πολὺ ὡραῖο καὶ ἡ μαμμά σου θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ἅμα τῆς τὸ ἀπαγγείλῃς ἔξαφνα.

Στὴν ἀρχὴν ἡ Μαρίκα ἐνθουσιάσθηκε μὲ τὴν ἰδέαν τῆς κυρίας Ἑλένης, ἐπῆρε τὸ βιβλίον καὶ ἄρχισε νὰ μελετᾷ. Γρήγορα ὅμως ἔπεσεν ὁ ἐνθουσιασμός της. Τὸ ποίημα τῆς φάνηκε δύσκολο, τὸ ἐδιάβασε ἕνα-δύο φορές, ἔπειτα ἔκλεισε μὲ θυμὸν τὸ βιβλίον καὶ ἐπῆγε στὴν διδασκάλισσαν:

— Κυρία αὐτὸ τὸ ποίημα εἶνε πολὺ μπερδεμένο, δὲν μπορῶ νὰ τὸ μάθω.

— Τεῖν' αὐτὰ τὰ λόγια, Μαρίκα; Ἐγὼ εἰξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι εἰμπορεῖς νὰ τὸ μάθῃς· τὸ διάλεξα εὔκολο, ἐπίτηδες γιὰ σένα.

Ἡ Μαρίκα ὅμως τὸ σκοπό της:

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ μάθω! δὲν μπορῶ!.. Καὶ ἄρχισε τὰ κλάμματα.

Ἡ κυρία Ἑλένη τὴν ἐκύτταξε καλὰ καλά, ἔπειτα τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν κατέβασε στὸν κῆπον, καὶ στάθηκε μπρὸς 'ς ἕνα δένδρο.

— Παρατήρησε, εἶπε, καὶ ἔδειξεν ἕνα σάλιαγκα, ὁ ὁποῖος ἐπροσπαθοῦσε ν' ἀνεβῇ ἐπάνω εἰς τὸν κορμόν, καὶ κάθε τόσο ἔπεφτε καὶ πάλι ξανάρχιζε.

— Ὁ καϋμένος, εἶπεν ἡ Μαρίκα, ἡ ὁποία τὸν ἐκύτταζε μὲ περιέργειαν, ὁ καϋμένος, δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ ποτέ· σταθῆτε νὰ τὸν βοηθήσω.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ κυρία Ἑλένη, ἄφησε νὰ ἰδοῦμε τί θ' ἀποκάμῃ.

Ὁ σάλιαγκας ἐξηκολούθησε τὸ δύσκολο ἔργο του. Ἀνέβαινε, ἔπεφτε, ξαναγέβαινε, ὡς που στὸ τ-λος ἐστάθηκε ἐπάνω στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου.

— Μπράβο, μπράβο, κὺρ σάλιαγκα! ἐφώναξεν ἡ Μαρίκα, καὶ ἐκτύπησε τὰ χέρια ἀπὸ τὴν χαρά της.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ διδασκάλισσα, βλέπεις πῶς αὐτὸ τὸ μικρὸ πραγματάκι κατώρθωσε ἕνα τόσο δύσκολο ἔργο· γιατὶ ἡ μεγάλη Μαρίκα δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ μάθῃ ἕνα μικρὸ ποιηματάκι;

Ἐκατάλαβεν ἡ Μαρίκα τὸ μάθημα τῆς κυρίας Ἑλένης. Ἔτρεξε εἰς τὸ σπίτι, ἐπῆρε τὸ βιβλίον καὶ μὲ μεγάλην προσοχὴν ἄρχισε νὰ μελετᾷ τὸ ποίημα. Ἐδυσκολεύθη πάλι 'στὴν ἀρχή, ἐπέμεινεν ὅμως, καὶ στὸ τέλος τὸ ἤξευρε βρόσι. Ἡ διδασκάλισσα τὴν ἐπῆνεσε καὶ τῆς εἶπε:

—Βλέπεις, ὅτι τίποτε δὲν εἶνε ἀκατόρθωτον ὅταν θέλωμεν. Μόνον ἡ τεμπελλὰ μᾶς κάνει νὰ τὰ βρίσκωμε ὅλα δύσκολα. Χρειάζεται ὑπομονὴ εἰς ὅλα τὰ πράγματα. *Μὲ τὴν ὑπομονή*, λέγει ἡ παροιμία, *γίνεται κ' ἡ ἀγουρίδα μέλι.* Ὁ σάλιαγκας φαίνεται ὅτι τὴν ἐγνώριζε πρὶν ἀπὸ σένα αὐτὴν τὴν παροιμίαν.

ΖΙΖΙΑΧΑ ΧΑΝΟΥΜ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 113ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[Ἴδε φυλλάδιον 6ον, σελ. 46]

Ὡς θέμα εἶχα δώσῃ τὴν παροιμίαν «Μὲ τὴν ὑπομονὴ γίνεται κ' ἡ ἀγουρίδα μέλι». Ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ ἐπινοηθῇ καὶ νὰ γραφῇ μία μικρὰ ἱστορία *ὑπομονῆς* νικώσης καὶ θαυματουργούσης. Φυσικά, τὸ προχειρότερον πρᾶγμα ποῦ θὰ εὕρισκαν οἱ νεαροί μας διηγηματογράφοι, τὸ ἤξευρα ὅτι θὰ ἦσαν τὰ *γράμματα*... Μὲ τὴν ὑπομονὴν μανθάνει κανεὶς γράμματα καὶ γίνεται ἄνθρωπος. Ἔτσι τὰ περισσότερα διηγήματα εἶνε ἱστορίαι παιδιῶν, ποῦ εἰς τὴν ἀρχὴν ἦσαν ὀκνηρά, μελῆ, ἀνυπόμονα, καὶ ποῦ συνήθισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ εἶνε ὑπομονητικά, ἐπιμελῆ, φιλόπονα...

Ναί, ἀλλὰ διὰ νὰ μάθῃ κανεὶς γράμματα, καὶ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, καὶ νἀλλάξῃ ζωὴν καὶ τύχην, δὲν χρειάζεται ἁπλῶς ὑπομονή· ἀλλὰ κ' ἐπιμονή, καὶ θέλησις, καὶ χαρακτὴρ γενικῶς. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ *ὑπομονὴ* εἶνε κάτι εἰδικώτερον. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τὰ διηγήματα, τὰ διηγούμενα μίαν ὁλόκληρον ζωὴν ἐπιμονῆς καὶ θελήσεως,—καὶ εἶνε τὰ περισσότερα,—προτιμῶ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ποῦ *εἰδικεύουν* τρόπον τινὰ τὸ ζήτημα, καὶ διηγοῦνται *ἁπλῶς* ἓν ἐπεισόδιον, ἓν περιστατικὸν καθαρᾶς ὑπομονῆς.

Ἔξαφνα ὁ *Πάρις* μᾶς λέγει διὰ τὸν ἀνυπόμονον μικρὸν *Πετράκην*, ὁ ὁποῖος μὲ ὑπομονήν, σιγὰ-σιγά, κατορθόνει καὶ αὐτὸς νὰ σκάψῃ ἕνα πηγαδάκι, βαθὺ σὰν 'κεῖνο ποῦ εἶχε σκάψῃ πρὶν ὁ Λέανδρος.—Τὸ *Ἀγοροκόριτσο* μᾶς παρουσιάζει τὴν νεαρὰν Μαργαρίταν, ἡ ὁποία μὲ ὑπομονὴν κατορθόνει νὰ ἐπιτύχῃ τὴν προσωπογραφίαν τῆς μητέρας της.—Ὁ *Δὸν Ἠλίας Κολοκύθας* σχεδὸν τὸ ἴδιον.—Ἡ *Αἰγυπτία Βασιλόπαις* μᾶς διηγεῖται διὰ δύο μικρὰς ποῦ βοηθοῦν τὴν μητέρα των εἰς τὸ τύλιγμα καὶ τὸ κουβάρισμα τοῦ μαλλιοῦ,—χαριτωμένη σκηνούλα,—καὶ ἐκ τῶν δποίων ἡ μία εἶνε ὑπομονητικὴ καὶ ἡ ἄλλη ἀνυπόμονη... Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς ὁμιλήσω καὶ διὰ τὰ 450 διηγήματα ποῦ ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Καὶ ἔρχομαι εἰς τὰ καλλίτερα.

Ἡ *Ζιλχὰ-Χανοὺμ* καὶ ὁ *Γεώργιος Σ. Λιβαδᾶς* συνηντήθησαν καταπληκτικῶς. Καὶ τῶν δύο οἱ ἥρωες—ὁ Νῖκος τοῦ ἑνός, ἡ Μαρίκα τῆς ἄλλης,—πρόκειται νἀποστηθίσουν ἕνα ποίημα, διὰ τὸ ὁποῖον χρειάζεται ὑπομονή. Καὶ εἰς τὰ δύο διηγήματα ὑπάρχουν *σύμβολα* (ὅτις εἶπεν ὑπομονῆς: Εἰς τὸ ἕνα ὁ σαλιαγκός, εἰς τὸ ἄλλο ἡ χελώνα Καὶ τὰ δύο εἶνε καλογραμμένα καὶ εὔμορφα. Σχεδὸν ἰσοδύναμα. Ἀλλὰ μία μικρά, ἐλαχίστη διαφορὰ εἰς τὸ ὕφος εἶνε ὑπὲρ τῆς *Ζιλχὰ-Χανούμ*, καὶ διὰ τοῦτο εἰς αὐτὴν δίδω τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Ὅσον διὰ τὰ διηγήματα τῆς *Τρισένδοξης Ἑλλάδος* καὶ τῆς *Δεινοπαθουμένης Ἑλλάδος τοῦ 21*, ὀφείλω νὰ εἴπω ὅτι παίρνουν Α' ἔπαινον μόνον διότι συνοδεύονται καὶ ἀπὸ ὡραίας εἰκόνας, σχεδιασθείσας ἀπὸ τοὺς ἰδίους.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ζιλχὰ Χανούμ***, [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γεώργιος Σπυρ. Λιβαδᾶς*, [15Ε].—*Πάρις* [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αἰγυπτία Βασιλόπαις*, [10Ε].—*Ἀγοροκόριτσο*, [10Ε].—*Δὸν Ἠλίας Κολοκύθας*, [9Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἐλπίς*.—*Ναυοικᾶ Σταμάτη*.—*Τριτογένεια*.—*Νοσταλγὸς τῆς Ἑλλάδος*.—*Μυτιληνόπουλο*. *Λόφος τοῦ Γάνου*.—*Πονεμένος Διαβάτης*.—*Ἀτλαντικός*.—*Μητρικὴ Στοργή*.—*Πνοὴ Ψυχορραγοῦντος Ἀγγέλου*.—*Ἱπποτὴς Δαλβερτί*. —*Τρισένδοξη Ἑλλάδα*. —*Δεινοπαθουμένη Ἑλλὰς τοῦ 21*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) *Κατίνα Γ. Παπᾶ*.—*Κίρκη*.—*Εὐχὴ τῆς Μάνας*.—*Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους*.—*Πίστις-Πατρίς*.—*Σταματία Σ. Παιρικίου*.—*Χάος*. —*Διακριθεῖσα Ζαπτίς*.—*Φαίδρα Β. Ἀδαμίδου*.—*Δαφνοστεφανωμένη Ἑλληνοπούλα*. — *Δόξα Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου*. — *Κύκνος Μυτιλήνης*. — *Ἑλληνικὸν Στέμμα*. — *Ἐθνικὸν Ὑπήκοον*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα*. — *Ἀνιάρτης*.—*Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος*.—*Τραλλιανὴ Ἠχώ*.—*Μελαχροινὴ Ἀφροδίτη*.—*Ἀθανάσιος Διάκος*. —*Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος*.—*Φιλόπατρις Ἕλλην*.—*Ἀτρόμητος Θαλασσοπόρος*. — *Τὸ Σβυστό μας Καντῆλι* — *Φιλὶ τῆς Μάνας*. — *Ἔλαφος τῆς Αἰγύπτου*. — *Ἐλεύθερος Ἕλλην*.—*Γλυκεῖα Ἐλπίς*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον:) *Κρητικὴ Ἀκρογιαλιά*. — *Ἑλληνοπούλα τῆς Θράκης*.—*Πανιωνιστής*.—*Ὀνειροπόλος Κρής*.—*Σπαθὶ ἢ Κορώνα*.—*Ἐνθουσιώδης Ἕλλην*. — *Λάτρης τῆς Πατρίδος*.—*Νέλσων*.—*Κορυδαλὸς τῆς Δέσβου*.—*Ἑορτὴ τῆς Σημαίας*.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Λιδάσκαλος*: —Μὰ ἐπιτέλους, Νῖκο, θὰ πῆς καὶ σὺ μιὰ λέξι; ἐγὼ σοῦ τὶς εἶπα ὅλες.

Ὁ *Νῖκος*: —Μὰ δὲν εἴπατε, δάσκαλέ, νὰ λέμε πολλὰ καὶ νἀκοῦμε λίγα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλάφου τῆς Αἰγύπτου

***

Ἡ *Διδασκάλισσα*: —Διατί, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔπλυνε τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του;

Ἡ *Μαθήτρια*: — Διότι ἦταν λερωμένοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χειρὸς Βοηθείας

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ σαραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλόνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λ. διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Πῶς δὲν ἐφαντάζεσο ποτὲ ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ βραβευθῇς, *Σεμνὸν Ἴον*; Ἐπειδὴ δὲν ἔκαμες ὡς τώρα κανὲν ξεσπάθωμα; Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ὁλωσδιόλου ἄσχετον μὲ τοὺς διαγωνισμούς, πλὴν τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ ξεσπαθώματος.—Ναί, τὸ *Χρυσὸ Παγῶνι* ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικά.

Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς, μὴ σ' ἐπῆρε καὶ σὲ καμμία σαπουνόφουσκα εἰς τὴν Χώραν τῶν Ὀκνηρῶν; Δὲν ἐξηγεῖται διαφορετικὰ ἡ ἀφετεινή σου τεμπελιά. Ἀλλ' ἂς εἶνε· καλλίο ἀργὰ παρὰ ποτε. Γράφε μου.

Ἀνδρεῖε Ἄνδριε, δὲν ἔλαβες Α' βραβεῖον εἰς τὸν 110ον Διαγωνισμόν, ἀλλ' ἁπλῶς ἦσου ὑποψήφιος διὰ Α' βραβεῖον, τὸ ὁποῖον μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων ἀπονέμεται εἰς ἕνα διὰ κλήρου, οἱ δὲ λοιποὶ ἀναφέρονται ὡς *ἰσόψηφοι*. Διάβασε πάλιν τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, διὰ νὰ ἐννοήσῃς καλὰ πῶς γίνεται τώρα ἡ ἀπονομὴ τῶν Βραβείων τῶν Λύσεων.

Ὅλα ἐλήφθησαν, *Ἐξόριστε Βασιλῆ*. Αἱ δύο δημοσιευθεῖσαι Ἀσκήσεις σου ἐτροποποιήθησαν ὀλίγον ὑπὸ τοῦ Ἀζαρία, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν φροντίδα νὰ τὰς ἐπεξεργάζεται. Ἔξαφνα τὸ Πρόβλημα τὸ εἶχες στεῖλη ἔμμετρον. Ἀλλὰ οἱ στίχοι δὲν ἦσαν ἐπιτυχεῖς. Ὁ Ἀζαρίας λοιπὸν τὸ μετέτρεψεν εἰς πεζόν, καὶ οὕτως ἔγινε δημοσιεύσιμον. Κακὰ ἔκαμε;

Περιεργότατον αὐτὸ ποῦ μοῦ γράφεις, *Κύκνε τῆς Μυτιλήνης*, διὰ τὴν γρηὰν ποῦ ἔλαβε ἀπὸ τὸν υἱόν της, ἐξ Ἀμερικῆς, δολλάρια εἰς χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἐπῆρε γιὰ ζωγραφιές, καὶ τὸ ἕνα τὸ ἐκόλλησε ἀπέξω ἀπὸ τὴν καντάτα καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἔδωσε στὰ ἐγγονάκια της νὰ παίξουν... Τόση ἄγνοια τὴν *σήμερον-ἡμέραν*, καταντᾷ ἀπίστευτη!

Εὐτυχῶς, *Ζιλχὰ-Χανούμ*, δὲν εἶχε ριφθῇ ἀκόμη εἰς τὸ καλάθι καὶ οὕτω κατετάχθη μετὰ τῶν ἄλλων ἀπαντήσεων. Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐκτενὴς καὶ ὡραία ἐπιστολή σου. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ σημερινὸν βραβεῖόν σου καὶ περιμένω μίαν σου φωτογραφίαν

Ἔλαβα τὸ γραμματάκι σου, μικρούλα μου *Μαργαρίτα Ρ.* καὶ τὸ ἐδιάβασα μὲ πολλὴν μου χαράν. Γράφεις καὶ σὺ ἐπάνω κάτω σὰν τὸ *Χρυσὸ Παγῶνι*. Ἔ, σιγὰ-σιγὰ θὰ μεγαλώσῃς καὶ θὰ μάθῃς. Ἂν θέλῃς ὅμως, καὶ ἀπὸ τώρα μπορεῖς νὰ πάρῃς ψευδώνυμον. Ἡ ὀρθογραφία δὲν ἐμποδίζει.

Σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 19ον φύλλον, *Ἑλληνὶς Σμυρναία*. Ἡ παραπονιάρικη ἐπιστολή σου μ' ἐπίκρανε πολύ. Εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ σὲ λαμβάνω ὑπ' ὄψει μου καὶ νὰ πετῶ νὰ γράμματά σου στὸ καλάθι; Μὰ ὄχι, ἀγαπητή μου, ὄχι, ποτέ... Σοῦ τὸ λέγουν· διὰ νὰ σὲ πειράζουν.

Ὡραῖα αὐτὰ ποῦ γράφεις γιὰ τὰ δημοτικά μας τραγούδια, *Πλοίαρχε Νέμε*. Ἡ «Μικρὰ Μαύρη Βασιλοπούλα» (La petite princesse noire) εἶνε ἔκδοσις τοῦ Ch. Delagrave, rue Soufflot, 15, Paris.

Δάφνη τοῦ Πηνειοῦ, τέχνασμα διὰ νὰ ἐγγράφῃ κανεὶς συνδρομητὰς νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει καὶ οὔτε χρειάζεται. Ἀρκεῖ ἡ θέλησις καὶ ἡ εἰλικρίνεια. Νὰ φροντίζῃ κανεὶς πάντοτε, καὶ εἰς ὅσους γνωρίζει νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς Διαπλάσεως. Τότε θὰ εὕρῃ ἀφεύκτως, δὲν γίνεται! Πῶς ἠῦρες σὺ τὴν ἄλλην φορὰν τέσσαρας; Νομίζεις ὅτι ἦτο τυχαῖον, ἀλλὰ δὲν ἦτο· ἡ θέλησίς σου τοὺς ἔκαμε.

Σοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα ποῦ παρήγγειλες, *Αἰγόκλημα*. Ναί, κ' ἐγὼ ἤθελα πολὺ νὰ εἶμαι κοντά σας, νὰ θαυμάζω τὰ κάλλη τῆς ἐξοχῆς σας καὶ νὰ βλέπω τὴν ὡραίαν ζωὴν ποῦ ἐκάμνατε ἐκεῖ. Ἀλλὰ πῶς; δὲν μοῦ ἤλθε ἀκόμη κανένας θεὸς μὲ σαπουνόφουσκαν...

Ναυσικᾶ ἡ Φιλάρχαιος μοῦ στέλλει τὰς λύσεις της γραμμένας εἰς κοινὸν χαρτὶ ἐπιστολῆς. Μὰ δὲν εἰξέρει ὅτι αἱ λύσεις γράφονται *μόνον* εἰς τὸ ἰδιαίτερον χαρτί, ποῦ ἔχω δι' αὐτὰς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου; Τὸ λέγει ὁ 'Οδηγός, τὸ γράφω πάντοτε καὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις. Ἂς συμμορφωθῇ λοιπόν.

Καύχημα τῶν Ἑλλήνων, ἂν ὁ κ. Δεσύλλας δὲν σοῦ ἀνταπέδωσε τὰ γραμματόσημα, δὲν εὐθύνομαι ἐγώ. Εἰμπορεῖς νὰ τῷ γράψῃς καὶ νὰ τῷ τὰ ζητήσῃς ἀπ' εὐθείας. Δημοσιεύω Μικρὰς Ἀγγελίας συνδρομητῶν καὶ μὴ ἐπὶ πληρωμῇ καὶ φυσικὰ δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τὴν τήρησιν τῶν ἐν αὐταῖς ὅρων καὶ ὑποσχέσεων.

Ὁ καϋμένος μου ὁ *Λουκῆς Λάρας*! Τι δυστύχημα! Ἔπεσεν ἀπὸ τὴν ταράτσαν εἰς τὸν δρόμον, ἀπὸ ὕψος 14-15 μέτρων καὶ κατασκοτώθηκε. Χέρι του, πόδι του, πρόσωπό του, ὅλα .. Εὐτυχῶς τὰ τραύματα δὲν εἶνε σοβαρὰ καὶ ὁ φίλος μας θὰ σηκωθῇ. Δοξασμένος ὁ Θεὸς ποῦ τὸν ἐπροφύλαξε! Τοῦ εὔχομαι ὁλοψύχως περαστικά.

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, *Ἐπικούριε Ἀπόλλον*, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς τακτικὰ ὅπως πρίν. Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι εἰς τὸ Πανεπιστήμιον πρέπει νὰ ἐγγράφεται κανεὶς μόλις τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιον, ἀδιάφορον ποίαν ἡλικίαν ἔχει. Ἐννοεῖται πάντοτε, ἂν ἡ ἀπόφασίς του εἶνε νὰκολουθήσῃ ἐπιστήμην καὶ ἂν τοῦ τὸ ἐπιτρέπουν αἱ περιστάσεις.

Ἐλπιδοφόρε Σημαία, κάθε συνδρομητὴς ἔχων ψευδώνυμον ἐγκεκριμμένον διὰ τὸ 1909, εἶνε αὐτοδικαίως ὑποψήφιος τοῦ προκηρυχθέντος Δημοψηφίσματος. Δὲν ἐδιάβασες τοὺς ὅρους;

Κατ' ἀρχήν, *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα*, δὲν δίδω διευθύνσεις συνδρομητῶν, διότι αἰτήσεις ὁμοίας μὲ τὴν ἰδικήν σου λαμβάνω καθ' ἑκάστην πολλάς, καὶ ποῦ καιρὸς νὰ τὰς ἐκτελῶ! Δύνασαι ὅμως διὰ Μικρᾶς Ἀγγελίας νὰ δηλώσῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου, καὶ πολλοὶ θὰ εὑρεθοῦν πρόθυμοι νὰ σοῦ ἀπαντήσουν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ὁρίαμβος τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, κ. (Ε.Δ.) *Κυθνία*, κ. (Κ.Α.) *Κωνσταντῖνος ὁ Πωγωνᾶτος*, α. (Β.Α.) *Κυπριακὸν Ἄνθος*, κ. (Μ Κ.) *Λευκὴ Νεφέλη*, κ. *Λευκόπτερος Ἄγγελος*, α. (!;) *Ἐλευθέρα Πατρίς*, κ. (α+6) *Ἐλαφρὰ Ἄκαιος*, κ. (Α.Α.) *Γενναῖος Κρής*, α. (Σ.Μ.) *Βελζεβούλ*, α. (Μ.Κ.) *Γενναία Ἑλληνίς*, κ. *Μέλας Ἀετός*, α. (Α.Ε.) *Βασίλισσα τοῦ Χρυσοῦ*, α. (Α.Σ.) *Μέλας Ἀδάμας*, α. *Ἀνεμοζάλη*, κ. (+.+.) *Κερβάνιον τῆς Ἐρήμου*, α. (2+6=!) *Ἀνακατοσούρα*, κ. *Αἰκηστις*, κ. *Κεράτιος Κόλπος*, α. (!;) *Κίτρινο Τριαντάφυλλο*, κ. (!!!) *Ἥρως τῆς Σύρου*, α. *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα*, α. (***) *Κερκυραϊκὴ Μέλισσα*, κ. (Ν.Δ.) *Θρυαλλίς*, κ. (Ο.Κ.) *Ἑλληνικὸν Ἀσράκι*, α. (Α.Π.) *Ἑλληνικὴ Παλιγγενεσία*, κ. (Χ.Χ.) *Γέρων τοῦ Ὑμηττοῦ*, α. *Βιβλιοφάγος*, α. *Ἄνθος Ἀνθέων*, κ. (Δ.Δ.) *Ἀνθοσειρὴς Μάϊος*, α. *Ἄνθος τῆς Ἁλόης*, κ. (Ε.Χ.) *Βασίλισσα τοῦ Ἅδου*, κ.

Ἀνανέωσις ψευδωνύμων: *Νύμφη τοῦ Νείλου*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: *ἡ Χεὶρ Βοηθείας* (0) μὲ *Δροσόλουσον Αὐγήν*, *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν*, *Μικρὸν Λόρδον*, *Ἑλληνικὸν Στέμμα*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Παροδικὸν Ὄνειρον*, *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Μίαν τῶν Χαρίτων*, *Αὔραν τοῦ Βοσπόρου* — ὁ *Καπετὰν Φασαρίας* (0) μὲ *Γαλανὴν μας Σταυροφόραν*, *Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος*, *Μικρὸν Λόρδον*, *Αὔραν τοῦ Βοσπόρου*, *Ταπεινὸν Κύριον*, *Νηρέα*, *Λάτριν τῆς Πατρίδος* — ὁ *Ταπεινὸς Κύριος* (0) μὲ *Ποιητικὴν Καρδίαν*, *Νῆσον τῶν Σειρήνων*, *Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα*, *Μίαν τῶν Χαρίτων*, *Ἀνθηρὰν Ζωήν*, *Ὁσίαν Μαρίαν*, *Ἀφροδίτην τῆς Μήλου*, *Κυανῆν Ἀκακίαν*, *Γλυκειὰν Ἀμουδιάν*, *Νύμφην τοῦ Νείλου*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Λοξίαν Ἀπόλλωνα* (δεκταί) *Ἐθνικὴν Ποντικοουρὰν* (τὸ πρῶτον ψευδώνυμόν σου ἰσχύει καὶ αὐτὸ μέχρι τέλους; Νοεμβρίου· ἄν δὲν σοῦ ἐδημοσιευσα καμμίαν ἄσκησιν ἕως τώρα, σημαίνει ὅτι δὲν ἐλήφθη συλλογή σου, ἢ ὅτι ἐλήφθη μετὰ τὴν προθεσμίαν) *Ἐορτὴν τῆς Σημαίας* (καλῶς ἦλθες ἀπὸ τὰς Σπέτσας, ὅπου ἐπερνοῦσες τόσον ὡραία ὅλας τὰς ἡμέρας, ἀλλὰ προπάντων τὸ Σάββατον ποῦ ἐλάμβανες τὸ φύλλον) *Ἀνδριάντα Παλαιολόγου* (φαίνεται ὅτι καὶ οἱ δύο τὸ ἀντέγραψαν ἀπὸ κάπου ἀλλοῦ· ἔλαβα τὴν καταγγελίαν σου ὑπὸ σημείωσιν καὶ θὰ ἐνεργήσω τὰ δέοντα) *Βασίλειον Κ. Δ.* καὶ *Κωνσταντῖνον Χ΄ Ο.* (ἡ λέξις γενικῶς λεπτὰ 5, ἀλλὰ διὰ Μικρὰς Ἀγγελίας, ὄχι διὰ ποιήματα· ποιήματα συνδρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω οὔτε δωρεὰν οὔτε ἐπὶ πληρωμῇ) *Ἐλληνίδα Χριστιανὴν* (ἐλήφθη ἐγκαίρως· ὁ κ Ξ. σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις·) *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* (ἔλιδα· εὐχαριστῶ·) *Λάκρυ Ὑποδούλου Ἑλληνος* (λυπήθηκα πολὺ· γράφω πάρα-πάνω·) *Ἀπολεσθεῖσαν Ἐλπίδα* (τὸ ἔστειλα·) *Χεῖρα Βοηθείας*, *Κατεὰν Φασαρίαν*, *Νύμφην τοῦ Νείλου*, (ἔχει *καλῶς*, τὸ ψευδώνυμόν σου ἀνενεώθη·) *Ἐνθουσιώδη Κύπριον* (βέβαια, ἀπὸ τὰ μικρὰ φθάνει κανεὶς εἰς τὰ μεγάλα· ἄ, ποτὲ δὲν διορθώνω λύσεις· θὰ ἦτο μεγάλος μπελᾶς·) *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* (ὡραιοτάτη ἡ περιγραφή σου· σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες, ἀλλ' ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς σου δὲν εὗρον γραμματόσημα·) *Δέαν* (τὸ ἔστειλα·) *Θρίαμβον τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (μοῦ ἀρέσει πολὺ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον·) *Φαληρικὴν Αὔραν*, *Νέλσωνα* (τώρα, εἰς κάθε σχεδὸν φύλλον, θὰ ὑπάρχουν καὶ Ἀποτελέσματα ἑνὸς Διαγωνισμοῦ·) *Ἀνίβαν τὸν Καρχηδόνιον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν κατάταξιν σου εἰς τὴν Α' γυμνασιακὴν τάξιν· εὖχομαι, ἐπίσης θριαμβευτικῶς νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς καὶ τὴν ἀποφοίτησιν·) *Ἱερὰν Φλόγα* (πολὺ ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς·) *Δεσβίαν Ἀηδόνα* (περιμένω λοιπὸν νὰ μοῦ γράψῃς πολλά·) *Σταματίαν Σ. Π.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· πολὺ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου· ἤθελα νὰ μοῦ ἔγραφες συχνότερα·) *Ἰαπωνέζικο Τριαντάφυλλο* (ὁ τόμος αὐτὸς τιμᾶται δρ. 2,50·) *Μαῦρα Μάτια* (τώρα Ἀσκήσεις; μά, φίλη μου, πρὸ πολλοῦ παρῆλθεν ἡ προθεσμία· ναί, ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιον ψευδώνυμον·) *Ἀθανάσιον Διάκον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *2 Σεπτεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: *ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 22 Σεπτεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 3 Ὀκτωβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 19 Ὀκτωβρίου.*

403. Λεξίγριφος

Εἰς τὴν αἴσθησίν σου, λῦτα,
Ἕνα σύνδεσμον ἂν βάλῃς,
Εἰς ἑλληνικὸν νησάκι
Παρευθὺς τὴν μεταβάλλεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Σπαρτιάτου

404. Ἀναγραμματισμός.

Ἀριθμητικὸν κοινὸν
Ἐὰν ἀναγραμματίσῃς,
Κοινοῦ ζώου νεογνὸν
Μὲ αὐτὸ θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῶν Ἀστακῶν

405. Τονόγριφος.

Ἀρχαία εἶμαι πόλις
Ὡς ἔχω ἂν μάθῃς·
Τροφὴ δὲ κοινοτάτη
Τὸν τόνον ἂν κινήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Κυρίου

406. Ψηφοκόκκαλον.

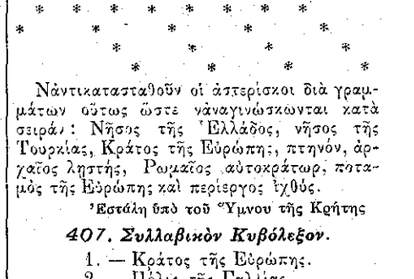

Ντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ναναγινώσκωνται κατὰ σειράς: Νῆσος τῆς Ἑλλάδος, νῆσος τῆς Τουρκίας, Κράτος τῆς Εὐρώπης, πτηνόν, ἀρχαῖος λῃστής, Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης καὶ περίεργος ἰχθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὕμνου τῆς Κρήτης

407. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.

1. — Κράτος τῆς Εὐρώπης.
2. — Πόλις τῆς Γαλλίας.
3. — Ἀρχιερεὺς τῆς Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου Δ. Θεοχάρη

408. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχὶς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων οὕτως ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἀρχαῖον ρητὸν ἐκ τεσσάρων λέξεων:

1, Πατὴρ ἱστορικοῦ· 2, Θεότης εἰς ἣν ὑπείκουν θεοὶ καὶ ἄνθρωποι· 3, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος· 4, Ἀρχαῖος Βασιλόπαις τραγικός· 5, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου· 6, Τιτὰν ἡ ἀπέραντος θάλασσα· 7, Μία τῶν Χαρίτων· 8, Συνώνυμον τοῦ σαρκασμοῦ· 9, Ἀρχαῖος στρατηγός· 10, Ἄγγελος οἰκιακόν· 11, Ἐπίθετον σημαῖνον τὸν διδοντα ζωήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζιλχὰ-Χανούμ

409. Φωνηεντόλιπτον.

δρς - πσσς - πς - νρ - ξλτ

Ἐστάλη ὑπὸ Ρήγα τοῦ Φερραίου

410. Γρῖφος.

	X		τι	τι	1906
	X	X			1907
1		ου	αρ	τι	1908
	X	X	τι		1909
		X		τι	

Ἐστάλη ὑπὸ τιῦ Φωτὸς τῆς Νυκτὸς

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εἰς τὸν κατακρημνισθέντα πολυαγαπημένον φίλον μου Θεόδωρον Φόρον εὔχομαι ὁλοψύχως περαστικά. Ἄσχημα πετᾶς... —Εὐρυσθένης Τριανταρυλλίδης. *(Θ,296)*

ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ
Ο ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΕΤΩΚΗΣΕΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΑΡΙΘ. 8α
Πρὸς τὴν ὁδὸν Δώρου

Τὸ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ καὶ τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ κ. Γ. Σ. Μεταξᾶ, ὅπου παρέχεται πᾶσα πληροφορία, ἐγκατεστάθη ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου εἰς τὴν ὁδὸν Δραγατσανίου ἀριθ. 6, μεταξὺ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α΄ καὶ Β΄ περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β΄.—Τόμος 16ος | *Ἐν Ἀθήναις, 12 Σεπτεμβρίου 1909* | *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 41*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΛΟΜΑΝΗΣ

Μὲ τὴν μύτην κολλημένην εἰς τὰ ιζάμια τοῦ παραθύρου, ἕνα εὔμορφο παιδάκι ἐκύτταζε μὲ περιέργειαν τοὺς ἀρκετὰ πολυπληθεῖς διαβάτας, οἱ ὁποῖοι διέσχιζαν τὴν πλατεῖαν μεταβαίνοντες εἰς τὸ θέατρον. Κ' ἐσυλλογίζετο: «Τί εὐτυχισμένοι ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι!»

Ἡ ἔξυπνη φυσιογνωμία τοῦ μικροῦ ἐξέφραζε συγχρόνως καὶ πόθον καὶ λύπην.

Ἔξαφνα εἶδε τὰς θύρας τοῦ θεάτρου νὰνοίγουν καὶ τὸ πλῆθος ποῦ συνωστίζετο ἀπέξω, νὰ εἰσβάλλῃ. Τότε δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν σκέψιν του μυστικὴν κ' ἐφώναξε δυνατά:

— Ἄ, τί εὐτυχισμένοι ποῦ εἶνε αὐτοὶ ποῦ πηγαίνουν στὸ θέατρο!

Ὁ πατέρας, εἰς τὸ τραπέζι ἀκόμη, ἀπετελείωνε τὸν καφέ του μ' ἕνα φίλον, ὅταν ἤκουσε τὴν ἐξαφνικὴν ἀναφώνησιν τοῦ μικροῦ. Ἐχαμογέλασε καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Ὥστε λοιπόν, Ἀδριανάκη μου, νομίζεις ὅτι ἡ μεγαλητέρα εὐτυχία στὸν κόσμο εἶνε τὸ θέατρο;

— Ναί, μπαμπᾶ.

— Λοιπόν, ἂν μοῦ ὑποσχεθῇς, ὅτι θὰ εἶσαι ἐπιμελὴς στὴ μουσική, ὅτι δὲν θὰ παίρνῃς τὶς λευκὲς νότες γιὰ μαῦρες καὶ τὰ τέταρτα γιὰ ὄγδοα, ὅτι θὰ προσέχῃς στὸ χρόνο καὶ θἀκοῦς ὅ,τι σοῦ λέγει ὁ φίλος μου κύριος Μπρός, ποῦ ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ σοῦ κάμνῃ μάθημα, θὰ σοῦ δώσω λεπτὰ γιὰ νὰ πᾶς ἀπόψε στὸ θέατρο.

Εἰς τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ λογιδρίου, ὁ Ἀδριανὸς ἐσκίρτησεν ἀπὸ τὴν χαράν του καὶ ὑπεσχέθη προθυμότατος τὰ πάντα. Τότε ὁ πατέρας του τοῦ ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα ἀσημένιο νόμισμα κατακαίνουργο καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ ἤθελα νὰ σὲ συνοδεύσω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ἐξέλθω ἀπέψε. Ἠγαίνεις μόνος σου, ἔ;

— Ὤ, βεβαιότατα! δὲν εἶμαι πιὰ μικρός, ἀπεκρίθη τὸ ἀγοράκι, κ' ἐπάτησε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν διὰ νὰ ψηλώσῃ. Σὲ λίγο θὰ κλείσω τὰ δώδεκα, ξέρετε;

— Πραγματικῶς, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Μπρός, τώρα πιὰ εἶσαι μεγάλος... Ὁπωσδήποτε, πάρε κι' ἀπὸ μένα εἴκοσι λεπτά, γιὰ νἀγοράσῃς μπομπόνια. Μ' αὐτὰ θὰ περάσῃς τὴν ὥρα σου στὰ διαλείμματα.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐδέχθη εὐγνωμόνως τὸ δῶρον, καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά, ἀφοῦ ἐψώνισεν ἀπὸ τὸ γειτονικὸν ζαχαροπλαστεῖον, διηυθύνθη τρέχων πρὸς τὸ θέατρον.

Ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν, ἠγόρασε τὸ εἰσιτήριόν του, εἰσῆλθε μὲ πολὺ θάρρος, κ' ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν νὰ καθήσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν, ὅσον τὸ δυνατὸν πλησιέστερον τῆς σκηνῆς.

Ἀφοῦ ἐκάθησεν, ἐκύτταξεν ὁλόγυρα. Ὅλα τῷ ἐφάνησαν ἔξοχα, θαυμάσια: ἡ πλατεῖα, τὰ θεωρεῖα, τὸ ὑπερῷον, τὰ πολύφωτα ποῦ ἐμύριζαν λάδι, αἱ ὡραῖαι κυρίαι μὲ τὰς ἀνοικτὰς ἐνδυμασίας ποῦ κατεῖχον τὰς πρώτας θέσεις, οἱ κομψοὶ κύριοι ποῦ τὰς συνώδευον. Καὶ ὡς νὰ μὴ ἦσαν τὰ μάτια του ἀρκετὰ μεγάλα διὰ νὰ τὰ βλέπουν ὅλα, τὰ ἐγούρλωνε.

Ἀλλ' ἡ μουσικὴ ἀρχίζει, καὶ ὅλη ἡ προσοχὴ τοῦ μικροῦ Ἀδριανοῦ συγκεντρώνεται τότε εἰς τὴν ὀρχήστραν καὶ εἰς τὴν σκηνήν. Καὶ νά, ἡ αὐλαία σηκόνεται... Ὁ Ἀδριανὸς μένει ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα, συγκρατῶν ἀκόμη καὶ τὴν ἀναπνοήν του, ἀπὸ φόβον μὴ χάσῃ ἔστω καὶ μίαν νότα τῆς μουσικῆς ποῦ τὸν μεθᾷ, ἢ μίαν λεπτομέρειαν τῆς παραστάσεως ποῦ τὸν μαγεύει. Ἠθοποιοί, σκηνογραφίαι, τὰ πάντα τῷ φαίνονται φαντασμαγορικά.

Τὸ θάμβος του, ὁ ἐνθουσιασμός του διατηροῦνται ἀμετάπτωτα κατὰ τὴν διάρκειαν πέντε

«Μόνον μερικαὶ γυναῖκες, κρατοῦσαι κηρία...» (Σελ. 334, στ. β΄.)